N 20

3258

126

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΩΑ 25

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ Ζακυνθίου.

Ψαλλομένη τῇ κδ΄. τοῦ Αὐγούστου μηνός· ἐν τῇ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου ἀνακομιδῇ, καὶ ἐκ Στροφάδων εἰς Ζάκυνθον μεταθέσει.

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥΛΗ ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ,

Τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱερεῦσι.

ΚΑΙ ΤΟΥΔΕ ΚΤΗΤΩΡ
ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΣΙΔΕΡΙΔΗΣ
ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

͵αωα΄. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ. 1801.

Παρὰ Πάνῳ Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΡ. 2229.
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΙΔΕΡΙΔΟΥ

ΤΩ, ΚΥΡΙΩ, ΚΥΡΙΩ,

ΔΙΟΝΥΣΙΩ, ΤΩ, ΒΙΔΑΛΛΕ.

Τοῦ ἀρτιφανοῦς ἐν Ζακύνθῳ στίλψαντος Ἀστέρος ἀγλαῶς τῇ τῶν εὐσεβῶν Ἐκκλησίᾳ Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, βιοτῆς ἕνεκεν αὐτοῦ Ἰσαγγέλου, ὀφειλομένης αἰδοῦς ἔγωγε πλησθεὶς, τὴν Ἀκολουθίαν τῇ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου ἀνακομιδῇ τε καὶ ἐκ Στροφάδων εἰς τὴν ἐνεγκοῦσαν μεταθέσει ἁρμόζουσαν συνεγραψάμην· ἄμοιρον μὲν οὖσαν ῥητορικῶν σχημάτων, καὶ ἀκαλλῆ λέξεσι καὶ νοήμασι, γέμουσαν δὲ ζήλου εἰς τὸ τὸν κοινὸν ἡμῶν προστάτην τε καὶ πρύτανιν ἀνυμνῆσαι. δεῖν τοίνυν ᾠήθην οὐκ ἄλλῳ τῷ τὴν βίβλον μοι ἀναθῆναι, ἤγε τῇ ὑμετέρᾳ εὐσεβοφρόνῳ θεοσεβείᾳ Διονυσίῳ τῷ Βιδάλλε τῷ τῇ τετρακτύϊ τῶν ἀρετῶν κεκαλλωπισμένῳ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῇ συνέσει τε καὶ παιδίᾳ παρὰ πᾶσιν οὐ μικρῶς κλεϊζομένῳ· οἶδα γάρ σε Ἄνδρα τοῦ καὶ ἀπὸ στόματος μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή· αὐτῷ τοιγαροῦν τῷ περιβλέπτῳ εὐπατρίδῃ ἀνατέθηκα τὴν βίβλον οἱονεὶ μικρὸν δεῖγμα ὧν ἀπολαύσας ἔτυχον εὐποιϊῶν παρὰ σοῦ· εὐμενεῖ οὖν διαθέσει δέξαι τοὐμὸν τοῦ-

2229

τὶ εὐτελὲς δῶρον ὥσπερ οἱ τῶν περσῶν βασιλεις, ὕδατός τε καὶ μήλυ τὰς προσφοράς. Ἐῤῥωμένον σε δὴ, καὶ εὐδαίμονα διατηρείοι ὁ Κύριος εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, εὖχος ἡμέτερόν τε καὶ σέμνωμα.

Τῆς ὑμετέρας εὐσεβοφρόνυ θεοσεβείας,
ὁ ὑποκλινέςατος:
Γεώργιος ἱερεὺς ὁ Γωαννέλης.

ἘΝ ΜΗΝΙ ἈΥΓΟΥΣΤΩ, κδ΄.

Ἡ ἈΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ
ΤΟΥ ἘΝ ἉΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ἩΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ἈΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ἈΙΓΙΝΗΣ.

Καὶ ἡ τούτου ἐκ Στροφάδων εἰς Ζάκυνθον Ἄφιξις.

Εἰς τὸ Λυχνικὸν τὸ Μακάριος ἀνήρ· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχους ϛ΄. ἦχος, β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ψήφῳ, τοῦ κυρίου ἀναβὰς, θρόνῳ τῆς Αἰγίνης ὁσίως, ταύτην ἐποίμανας, ἔρως δὲ ὡς ἥψατο, τῆς ἱερᾶς σου ψυχῆς, ἡσυχίας ἐμάκρυνας, ἐρήμοις ἀβάτοις, ἐν αἷς συγγινόμενος μόνος τῷ μόνῳ θεῷ· ἤρθης ἀπαθείας εἰς ὕψος, ἄγγελος οὐράνιος οἷα, καὶ ἄνθρωπος θεῖος Διονύσιε.

Ὅτε δι᾽ ὁλκάδος τὸ σεπτὸν, ἐκ Στροφάδων σκῆνος σοῦ ἧκε, τῇ ἐνεγκούσῃ σε, τότε τὰ συστήματα τῶν αὐτοχθόνων ὁμοῦ, εἰς αὐτὴν ἀφικνούμενα, προθύμῳ καρδίᾳ, τοῦτο κατησπάζοντο θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν· οἶκον δ᾽ ἀνεγείραντες θεῖον, ἐν αὐτῷ πιστῶς ἀθροισθέντες, σὲ ὑμνολογοῦμεν Διονύσιε.

Κράττων, Σιλωὰμ ὁ σὸς Ναὸς, ὤφθη ὃς οὐχ ἕνα κατ᾽ ἔτος ἰᾶται εὔδοξε, ἀλλὰ πᾶσι δείκνυται ἄκος τοῖς κάμνουσιν, ἰατρεύει πυρέσσοντας, ἐλαύνει ζοφώδη πνεύματα

τα λυτρούμενος, τοὺς δεινῶς πάσχοντας· δίδωσι τυφλοῖς καὶ τὸ βλέπειν, ὅθεν συνελθόντες ἐν τούτῳ, σκήνους σου ἐπάνοδον γεραίρομεν.

Δέμας, δεσμευθὲν ἀφορισμῷ, ἔλυσας γενναίου ἀρρήτως, τοῦ δὲ χειμάῤῥου ὁρμὰς, ἔστησας εἰς ἔκπληξιν τοῦ διακόνου σου, καὶ σεισμὸν προκατήγγειλας ἀσκοῦσι στροφάδων, ἐξ οὗ καὶ διέσωσας, τὸν μοναχὸν θαυμαστῶς· λύων ἀνομβρείας τὴν βλάβην, ὄμβρους ὡς Ἠλίας παρέχεις, Ζάκυνθον φρουρεῖς ὦ Διονύσιε.

Ὕμνον, τῶν Ἀγγέλων στρατιαὶ, σύμφωνον βροτοῖς μεταθέσει, σοῦ σκήνους ἄγουσι· Νῆσος Ζακυνθίων δὲ, ἀγαλλομένη βοᾷ, ἧκε νῦν ὁ προστάτης μου, προθύμῳ καρδίᾳ, δεῦτε ἀσπασώμεθα τὸν καταυγάσαντα· πόλον τῇ ἀνόδῳ τῇ θείᾳ, πνεύματος, καὶ γῆν τῶν θαυμάτων, εὐπρεπῶς κρουνοῖς περιανθήσαντα.

Ὅμοιοι, οἱ τῆς φύσεως σαφῶς, ἤργησαν ἐν σοὶ παραδόξως, μείνας ἀλώβητος, ὥσπερ ὑπερβέβηκας ὅρων ἐπέκεινα, καὶ γὰρ ξένως ἐξενήσας, φονέα συγγόνου, ἔργον ὅπερ ἔφριξαν, καὶ οἱ ἀσώματοι· ὅθεν ὁ τῆς δόξης ταμίας, δόξῃ αἰωνίῳ βραβεύει, σὲ Ζακύνθου κλέος Διονύσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. ἦχος, α'.

Θεαρχίῳ νεύματι πάντοθεν τῶν φιλεόρτων ὁ σύλλογος ὑπὸ πολλῆς εὐλαβείας ἀγόμενος. (λ. α'.) καὶ καταλαβὼν τὴν ὑπέρτιμον λάρνακα τοῦ σοῦ σκήνους, σεπτῶς κατασπάζονται. (β'.) Αἱ δὲ ὑπέροχοι τῶν γηΐνων ἀξίαι, σὺν λαῷ χρισοφόρῳ παραγενόμεναι. (πλ. β'.) τὸ πάνσεπτον καὶ θαυματόβρυτον σκῆνος γεραίρουσαι, τῷ δέει κρατούμεναι, ὑπὲρ ἐπαίνου δὲ ποιούμεναι, καὶ ὁρατῶς ἐκβοῶσι τὴν τῶν ᾀσμάτων σοι μελῳδίαν· ἰδοὺ ὁ κλεινὸς Διονύσιος νῦν προβάλλεται. (γ'.) ἄρωμεν ὅθεν τὸν ὕμνον, καὶ ὡς ἐφικτὸν ἀνυμνήσωμεν τῆς ἱεραρχίας ἔρασμα θεῖον. (βαρύς.) διὰ τούτου γὰρ ἡ ἁπάντων τῶν χριστωνύμων σωτηρία γίγνεται· ὢ ἀπενίζειν οὐκ ἰσχύομεν ἀκλινῶς, καὶ ἄξιον ἀπονέμειν ἐφύμνιον.

μνιον. (δ΄.) τούτου γὰρ ἡ ἀφθαρσία, καταπλήττει νόας ἅπαντας. (πλ. δ΄.) διὸ πανάγιε ἱεράρχα ἀεὶ σὺν τῇ ἀσπίλῳ παρθένῳ καὶ μετὰ τέλος, μὴ ἐλλείπῃς πρεσβείαν διατηρῆσαι ἀσινεῖς ἀπὸ πάσης δεινῆς περιστάσεως τοὺς εὐφημοῦντάς σε· τὴν γὰρ σὴν ἀντίληψιν κεκτήμεθα. (ά.) ἀκαταπαύστως γλώττῃ εὐσήμῳ μακαρίζομεν.

Εἴσοδος. τὸ φῶς ἱλαρόν. τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΜΝήμη Δικαίου μετ᾽ ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ· μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὦ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. αἱ γὰρ ἔξοδοί μου ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἑτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν· ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμοὶ φρόνησις, ἐμοὶ δὲ ἰσχύς· ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὑρήσουσι καὶ δόξαν· νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν· εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά, ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου· ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χείλη ψευδῆ· μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες· πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὑρίσκουσι γνῶσιν· διδάσκω γὰρ ὑμᾶς ἀληθῆ; ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφία Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χείλη ἀνδρῶν σοφῶν ἐπίστανται χάριτας· στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστραφήσεται· ζυγὸς δόλιος βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ ἐστιν. οὗ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ σοφῶν μελετᾷ σοφίαν. τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτοὺς· οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ· δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου· ἀποθανὼν δὲ δίκαιος ἔλιπε μεταμέλον· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια· δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσεβείᾳ δὲ περιπίπτει ἄνομος· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀσεβείᾳ ἑαυτῶν ἁλίσκονται παράνομοι. τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου οὐκ ὤλυται ἐλπὶς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὤλυται. δίκαιος ἐκ θήρας δύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ἀσεβής. ἐν στόματι παρανόμων παγὶς πολίταις· αἴσθησις δὲ δικαίων εὔοδος. ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις. στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφία Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὔτε ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώπῳ, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλύει νοῦν ἄκακον. τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτήν. στ. Ἰδιόμελ. ἦχος, α.

Ἐξέστησαν μέροπες πάντες, ἐξέστησαν καὶ νόες οὐράνιοι ἐπὶ τῷ παρὰ σοῦ τελεσθέντι κατορθώματι· τὸν γὰρ φονικῇ ὠμότητι Κωνσταντῖνον τὸν φίλτατον ὁμαίμονα πικρῶς ἀποκτείναντα, φιλοφρόνως ἐξενίσας· καὶ πατρικῶς νουθετήσας, καὶ τὸ τούτου ἀσέβημα ἐν πνεύματι πρᾳότητος συγχωρήσας, εἰς ἀλλοδαπὴν σὺν ἐφοδίοις ἀπέπεμψας· ὢ ὑπερφυοῦς κατορθώματος· ὅθεν καὶ ὁ μισθαποδότης Κύριος ἀφθαρσίᾳ κοσμήσας τὸ σὸν πανσέβαστον λείψανον, κρήνην παντοδαπῶν ἰαμάτων κατειργάσατο, καὶ ἡμῖν ἐδωρήσατο ὄλβον ἀναφαίρετον, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ἦχος, β'.

Τῷ εὐαγγελικῷ τοῦ Σωτῆρος ἑπόμενος, παραγγέλματι τῷ διδάσκοντι· προκρίναι τῶν ἐνεστώτων, τὰ μέλλοντα, ἦρες ἐπώμιον τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου, μὴ σκεδαννύμενος ὅλως ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ στησάμενος ἐν σεαυτῷ εἴδωλον τῆς εἰσδεχθοῦς ἁμαρτίας, ἀλλὰ νεκρώσας τὰ πάθη πανημέροις νηστείαις, καὶ παννυχίοις τοῖς ὕμνοις, ἐπτερώθης αὔλως πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ εὔνοιαν· κἀκεῖθεν καταυγασθεὶς, ὤφθης φωστὴρ διαυγέστατος καταυγάζων τὴν ὑφήλιον τοῖς τῶν θαυμάτων σου σελαγίσμασιν· ἐξόχως δὲ τὴν ἐνεγκοῦσάν σε Ζάκυνθον· ἥτις κεκτημένη τὸ σὸν θαυματόβρυτον λείψανον ὡς κόσμον πολύτιμον, ἐκτενῶς ἱκετεύει, φυλάττειν αὐτὴν ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀοράτων πολεμίων, ταῖς πανευπροσδέκτοις σου πρὸς Θεὸν δεήσεσιν ἱεροφάντορ Διονύσιε.

Ἦχος πλ. δ'.

Βαβαὶ τῶν ὑπερφυῶν τερατουργημάτων τῶν ὁσημέραι γιγνομένων παρὰ σοῦ, τῇ τοῦ τελεταρχικοῦ πνεύματος ἐνεργείᾳ Ἱερομύστα Διονύσιε· καὶ γὰρ ποτὲ σφοδρῷ κλύδωνι ναύτας περιπεσόντας, καὶ μόνης τῆς παρά σου βοηθείας τυχόντας, ἐπιφανεὶς ῥᾷστα τοῦ δέους ἐξείλου· καὶ ἐν ἀκαρεῖ αὔρας ἡδείας περιπνευσάσης ἠπείγοντο φθάσαι τὸν περικαλλῆ σου ναόν· καὶ περικυκλοῦντες τὴν σὴν πάντιμον λάρνακα, ὕμνους

εὐχα-

εὐχαριστηρίους σὺν πολλῷ τῷ δέει προσήγαγον λαμπρᾷ τῇ φωνῇ κηρύττοντες τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος· οὕτω γὰρ οἶδε δοξάζειν ὁ δεδοξασμένος Κύριος τοὺς εἰλικρινῶς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας· ὃν μὴ παύσῃ ἱκετεύειν ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας ἡμῶν τῶν πιστῶς ἑορταζόντων τοῦ θείου σου λειψάνου τὴν σεβασμίαν μετάθεσιν, ὦ Ἱεραρχίας ἀγλάϊσμα.

Δόξα ἦχος, πλ. α'.

Ὅσιε πάτερ Ἱεροφάντορ Διονύσιε, ποθήσας τὴν ὄντως φιλοσοφίαν, προσκαίροις Κόσμου τοῖς δοκοῦσι τερπνοῖς ὡς συνεχὴς τὸ χαίρειν προσείρηκας· μηδὲ συναρπασθεὶς τὸ παράπαν ὄγκῳ γένους, μηδὲ δόξης κενῆς ὑψώματι· ἀλλ' ὅλος μετάρσιος γεγονὼς, καὶ τοῖς ἐρήμοις οἷα βαπτιστὴς αὐλιζόμενος, ἐλέπτυνας τὸν νοῦν πνευματικαῖς θεωρίαις· διὸ κεκαθαρμένῃ διανοίᾳ, καὶ ψυχῇ ἁγνοτάτῃ, Θεῷ τῷ φύσει καθαρῷ ἁγνῶς προσωμίλεις, παννυχίοις τοῖς ὕμνοις· ὅθεν θαυματουργῶν ἐπὶ σὲ ὁ Δεσπότης σου, ῥοῦν ποταμοῦ πολύρρυτον στήσας, ἀβρόχοις ποσὶν ὡς πάλαι Ἰσραὴλ παραδόξως διώδευσας ἄγαν ἐπὶ τούτῳ ἐκπληττομένου Δανιὴλ τοῦ Διακόνου σου· καὶ ῥαγδαίου ὄμβρου ψεκὰς εὐλαβουμένη σε οὐδ' ὅλως καθ' ὁδόν σου καθήψατο· τεκμήριον ἀκραιφνὲς τῆς πρὸς Θεόν σοι ἐγγύτητος· ὃς καὶ τηρήσας τὸ σὸν σκῆνος μετὰ πότμον ἀλώβητον, ἐδωρήσατο τῇ Ζακυνθίων Ἐκκλησίᾳ ἀκράδαντον ἔρεισμα· ἥνπερ ἀεὶ φύλαττε ἀπήμονα ταῖς ἱεραῖς σου πρεσβείαις πάτερ ἁγιώτατε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως Παρθένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτής μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης φωτίσαι θέλων οὓς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. διὸ πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον. Ἦχος, πλ. ά.
Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

ΧΑίροις Ἀρχιερέων λαμπτὴρ, χαίροις Αἰγίνης ὁ ποιμὴν ὁ πανάριστος· Ζακύνθου χαίροις ὁ γόνος, ὁ τιμαλφὴς καὶ τερπνὸς, τῶν στροφάδων χαίροις τὸ προπύργιον, ἀκέστωρ νοσούντων, καὶ τῆς πενίας ἐπάρκεια, τῶν ἐν θαλάσσῃ, ὁ λιμὴν ὁ ἀχείμαστος, Ἐκκλησίας τε, Κόσμος ὄντως καὶ ἔρασμα· ἥνπερ ἐκδυσωποῦμέν σε, σοφὲ Διονύσιε, τηρῆσαι βλάβης παντοίας, διαπαντὸς ἀνενόχλητον, προχέων ἐξ ὕψους, ἐπ' αὐτῇ θείαν εἰρήνην, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

ΔΕῦρο Αἰγινιτῶν ὁ χορὸς, καὶ Ζακυνθίων εὐφημήσωμεν σύλλογος, συμφώνως, τῶν φιλεόρτων, οἱ μὲν ποιμένα σεπτὸν, οἱ δὲ γόνον ὄντως ἀμφιδέξιον· καὶ πίστει τὴν λάρνακα, τὴν προχέουσαν θαύματα, περικυκλοῦντες, ἀῤῥυπόροις ἐν χείλεσιν, ἀσπασώμεθα, τὸ πανσέβαστον λείψανον· μέγας ἀνακραυγάζοντες, ὑπάρχεις Τρισήλιε, ἡ ἐνιαία θεότης, ἡ τὸν κλεινὸν Διονύσιον, κατ' ἄμφω ἐνδόξως, ἀνυψώσασα καὶ Κόσμῳ, φρουρὸν παρέχουσα.

Στιχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

ΕΔυς πεπλευκὼς ὑπὸ γῆν, καὶ αὖθις ἥλιος καθάπερ ἀνέτειλας, ἀστράπτων, τῆς ἀφθαρσίας, ταῖς σελασφόροις βολαῖς, εὐσεβῶν χορείας Διονύσιε, ἀρδεύεις δὲ ἅπαντας, τοῖς ὀχετοῖς τῶν θαυμάτων σου, τοῖς ἀειῤῥύτοις κρουνιδὸν οἳ προχέονται, ἐκ τοῦ σκήνους σου τοῦ ἁγίου παμμέγιστε· ὅπερ κατασπαζόμενοι, ψυχῆς αἰσθητήρια, καὶ τοῦ χρωτὸς τῆς ὁμίχλης, τῆς τῶν παθῶν ἐκκαθάρωμεν· Θεῷ τῷ ἀφθάρτῳ, ἀναπέμποντες τὸν ὕμνον, τῷ σὲ δοξάσαντι.

Δόξα. ἦχος, πλ. δ'.

ΠΑυσάτωσαν σήμερον δὴ, παυσάτωσαν αἱ ληρώδεις φληναφεῖαι ἀσόφων φιλοσόφων αἱ φάσκουσαι, σωματοτρόφον πέλουσαν τὴν γῆν, καὶ σωματοφθόρον· φροῦδα τούτων τὰ δόγματα, ἀπατηλὰ τὰ σοφίσματα· ἰδοὺ γὰρ τὸ πανσεβα-

σέβαστον σκῆνος τοῦ μάκαρος πνέον ὀσμάς, εὐωδιάζει τοὺς προσπελάζοντας· καὶ θαύματα βρύον, ὡς ἄλλος τῆς Ἐδὲμ ποταμὸς, ἀρδεύει τὴν πετραμέρειαν· καὶ ὑπὸ χρόνου μὴ λυμαινόμενον, ἀνατρέπει παραδόξως τοὺς τῆς φύσεως ὅρους· ὅπερ εὐλαβῶς οἱ πιστοὶ ἀσπαζόμενοι, θερμῶς ἀνακράξωμεν· ταῖς τοῦ κλεινοῦ σου θεράποντος Διονυσίου προστασίαις Τριὰς ὑπερούσιε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκὶ, μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου· σῶν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων· νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος, α'.
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Δεῦτε πάντες ἐν ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, τὴν τοῦ πανιέρου λειψάνου Διονυσίου τοῦ μάκαρος, ἐπάνοδον· καὶ γὰρ οἷα φωστὴρ, δύνας θεσμοῖς τοῖς φυσικοῖς, ὑπὸ γῆν αὖθις τῷ Κόσμῳ, ἀγλαῶς ἐξανέτειλε· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ χορηγοῦντί σοι, διδόναι πᾶσι δαψιλῶς, θαυμάτων τὰ σελαγίσματα. Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε· σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης· ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβὶδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν βαστάσασα τὸν κτίστην σου. δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα.
Ἦχος, α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς, Ζακυνθίων τὰ στίφη, λειψάνου σου σεπτοῦ, μεταθέσει καὶ οἶκον ἐγείραντες ἔνδοξον, ἐν

αὐτῷ

αὐτῷ ἀθροιζόμενοι, ὕμνοις μέλπομεν, τὴν παναγίαν σου μνήμην, Διονύσιε, καὶ σὸν πανέντιμον σκῆνος, πιστῶς ἀσπαζόμεθα.

Δόξα, Ὅμοιον.

Ψυχῆς τὸ καθαρὸν, ἐγνωκὼς ὁ Δεσπότης, ἀνήγαγέ σοφὲ ἐπὶ θρόνου Αἰγίνης, ἐφ᾿ ᾧ περιέλαμψας, ὡς πολύφωτος ἥλιος, ἀπωθούμενος, ἀμπλακημάτων τὸν ζόφον, ἐκ τῆς ποίμνης σου, σαῖς ἀστραπαῖς ἣν καὶ ἦγες, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως τὸν Χριστὸν, ἀπεκύησας μόνη, τὸ θαῦμα ὑπὲρ νοῦν, πῶς Παρθένος καὶ μήτηρ, διὸ Θεοτόκον σε, προσκυνοῦντες δοξάζομεν· σὺ γὰρ ἔτεκες, τὸν Βασιλέα ἁπάντων, ὃν δυσώπησον τοῦ εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν δευτέραν Στιχολογίαν. Καθίσματα, Ἦχος, δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀπορρήψας συνεχῶς, τύρβην τοῦ βίου ἀληθῶς, ἐπορεύθης ἀκλινῶς τρίβον τῶν Θείων ἐντολῶν, ἐν τῇ μονῇ δὲ φθάσας τῆς Ἀναφωνητρίας, διῆγες ἐν αὐτῇ ἀγγελικὴν βιοτὴν, καθάρας ὀπτικὸν ψυχῆς σου πάντιμε, ἑώρας τὰ κρυπτὰ πνεύματος χάριτι· τῷ Παγκρατίῳ θύτῃ φανερούμενος, παρόραμα ἀγνοούμενον, καὶ μετὰ πότμον, Θεῖόν σου σκῆνος, πᾶσι βρύει ἰάματα.

Δόξα. ἦχος, γ΄. Τὴν ὡραιότητα.

Εὐήμερον Ζάκυνθος, δῶρον, θεόσδοτον, τὸ θαυματόβρυτον σκῆνος τοῦ μάκαρος, ἀναλαβοῦσα χαρμονῆς, ἀπείρου κατεπληρώθη· δεῦτε οὖν φιλέορτοι, εὐλαβῶς ἀσπασώμεθα, καὶ ἀναβοήσωμεν· ὦ Τρισάγιε Κύριε, ταῖς Διονυσίου πρεσβείαις, ῥῦσαι κολάσεως τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς Παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἁγνίας σου· ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς, ἐβόα σοι Θεοτόκε·

τόκε· ποῖον σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε, ἀπορρῶ ἐκθαμβούμενος· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι, χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Καθίσματα,

Ἦχος, πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Ἡ ἀσκήσει κοσμούμενος ἱερῶς, καὶ ἁγνίᾳ λαμπόμενος καθαρῶς, ἔθυες τῷ κτίσῃ σου, προσφορὰν τὴν ἀναίμακτον, Μελχισεδὲκ ὡς πάλαι, εἰς Κόσμου ἐξίλασμα· ὡς ἱεράρχης Θεῖος σοφὲ Διονύσιε· ὅθεν μετὰ πότμον, ὥσπερ ζῶν τὰς ἰάσεις, παρέχεις ἑκάστοτε τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσιν ἐν τῷ Θείῳ τεμένει σου· καὶ Ζάκυνθον φρουρεῖς δεινῶν ἐπιδρομῆς δυσμενῶν τε καὶ λοιμοῦ, τὴν ἑορτάζουσαν πόθῳ, σοῦ λειψάνου ἐπάνοδον.

Δόξα. τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν μητέρα τοῦ πάντων δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος Ἰησοῦ τοῦ παντάνακτος· χαῖρε μόνη Κυρία, τοῦ Κόσμου καὶ λύτρωσις, χαῖρε τὸ δοχεῖον, τῆς ἁγίας Τριάδος, Πατρός, υἱοῦ τε καὶ πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκήρατον, Μαριὰμ ἀειπάρθενε, ἡ ἐλπὶς ἡ βεβαία μοι· χαῖρε πάνσεμνε νύμφη ἡλιοστάλακτε, χαῖρε πάντως χαρὰ τῶν ὑμνούντων σε.

Οἱ ἀναβαθμοί. τὸ α΄. ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου. Προκείμενον· Τὸ στόμα μου λαλήσει Σοφίαν· στίχ. Ἀκούσατε πάντα τὰ ἔθνη, τὸ πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην· Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας. Ὁ Ν΄.

Δόξα. ἦχος, β΄.

Ἐρρωμένη ὦ πατρὶς, Διονυσίου τὸ σκῆνος δέχου, ἥκει γὰρ ἐν σοὶ, καὶ τὴν ἄφιξιν αὐτοῦ, λαμπρῶς ἑόρταζε.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος, πλ. β'.

Ὅσιε τρισμάκαρ ἁγιώτατε πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, καὶ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μαθητὴς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, Ἱεράρχα Διονύσιε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· καὶ τὰ ἑξῆς.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ϛ'. καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς η'. Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὠδὴ, α'. ἦχος, πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ. Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα. Τροπάριον.

Χαῖρε κατάρας παλαιᾶς ἡ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ, χαῖρε ζωῆς Μήτηρ, ὅδου ἡ καθαίρεσις θανάτου ἡ ἀναίρεσις, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἅρμα τοῦ λόγου λογικὸν καὶ ἔμψυχον, χαῖρε πανάμωμε· δαβιτικὸν χαῖρε, ἅρμα πολυώνυμον, ἅρμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἡ ἀσυγκρίτως τῶν Χερουβὶμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφὶμ ὑπερφέρουσα.

Ἱερωτέρα νοερῶν δυνάμεων, χαῖρε θεόνυμφε· χαῖρε κτίσης πάσης, ἀνωτέρα φύσεως, χαῖρε Θεοῦ παλάτιον· χαῖρε πύρινε θρόνε, χαῖρε λυχνία πολύφωτε, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ῥάβδος ἐκ ῥίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, χαῖρε ἀμόλυντε· χαῖρε βλαστῷ ῥάβδου, τῆς Ἀαρωνίτιδος, διαγραφεῖσα πρότερον; μυστικῶς καὶ βαθέως· ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνθησας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ὠδὴ α. ἦχος καὶ Εἱρμός. Ὁ αὐτός.

Τετολμηκὼς στέψαι σοῦ σκήνους ᾄσμασι, θείαν ἐπάνοδον·

καὶ ἄμωμος ὅλος, ὑπάρχων καὶ ἄναγνος, λόγον σοφίας δώρησαι, Διονύσιε πάτερ ἐμοί τε καὶ καθαρότητος, ὅπως ἐπαξίως ὑμνήσω σε.

ΜΕτ' εὐφροσύνης ὑποδέχου σήμερον, Ζακύνθου σύλλογε, ἀγλαὸν σὸν γόνον, ἥκει γὰρ ἐφέσιος, τοῖς πᾶσι τὰ χαρίσματα, διανέμων πλουσίως, ἐμφορηθέντες οὖν κράξωμεν· αἶνός σοι Τρισμάκαρ Διονύσιε.

ΑΡχὴ σοφίας τὸ φοβεῖσθαι Κύριον, ὁ Σολομῶν στοιχειοῖ, ἥνπερ νηπιόθεν, ὡς ἐνστερνισάμενος ἔξω Κόσμου γεγένησαι, καὶ νηστείας χολάζων καὶ κακουχίαις κεκλήρωσαι, πόλιν τὴν οὐράνιον εὔδοξε. Δόξα.

ΩΣπερ ἠλίας ποταμοῦ ἐξήρανας, φορὰν ῥευμάτων σοφέ· καὶ ποσὶν ἀβρόχοις, ὥδευσας καὶ ὕδατος ψεκὰς σου οὐ καθήψατο· οὕτω γὰρ καὶ ἡ φύσις ἀψύχων οἶδεν αἰδεῖσθαί σου, βίον τὸν Ἰσάγγελον ὅσιε. Καὶ νῦν.

ΥΜνῆσαι ἣν εὐλογοῦσι τάγματα, τὰ ἐπουράνια, οὐκ ἔστι μοι θέμις, ἀλλὰ ὡς ὑπάρξασα ἐλέους ἡ γεννήτρια· σύγγνωθί μοι Παρθένε τολμήματος καὶ παράσχου μοι, τῶν πλημμελημάτων μου ἄφεσιν. Καταβασία.

ΣΤαυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ τὴν ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἅρμασι κροτήσας ἥνωσεν, ἐπ' εὔρους διαγράψας τὸ ἀήττητον ὅπλον· διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασαι.

Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

ΟΥρανίας ἀψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Τροπάριον.

ΙΣχυρώτατον ὅπλον, χαῖρε πιστῶν Δέσποινα, χαῖρε κραταιὰ προστασία, χαῖρε ἀντίληψις· χαῖρε βοήθεια, ἁμαρτωλῶν χαῖρε τοῖχος, τῶν προσκαλουμένων σε· χαῖρε τοῦ Κόσμου χαρά.

Σωτη-

ΣΩτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε στερρὸν ἔρεισμα· χαῖρε τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας, ἡ ἐπανάκλησις, δι᾽ ἧς ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν εὔκλειαν· χαῖρε ἡ ἀνοίξασα, πάλιν παράδεισον.

ΧΑῖρε ἄφλεκτε βάτε, χαῖρε φωτὸς ὄχημα, χαῖρε τοῦ Ἡλίου νεφέλη, χαῖρε περίδοξε, καὶ περιλάλητε, τοῦ βασιλέως καθέδρα· χαῖρε πόλις ἔμψυχε, Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

ὙΠερόγαμε Μῆτερ, χαῖρε Ἁγνὴ Δέσποινα· χαῖρε ἡ ἀνήροτος χώρα καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα, τὸν Γεωργὸν τῶν ἁπάντων, χαῖρε γῆ ἀλήθειαν, ἡ ἀνατείλασα.

Ἦχος. Ὁ αὐτός. Ὁ στερεώσας κατ᾽ ἀρχάς.

ἉΓίοις ἑπόμενος Χριστοῦ, καὶ ἴχνη τῶν προσταγμάτων, ἀνιχνεύων τῶν αὐτοῦ ἀνηνέχθης, εἰς ἀκρώρειαν σοφὲ, ἁγιωσύνης ἔνθεν τοι, τῆς ἀφθαρσίας στέφει, ἐστέψατο Διονύσιε.

ΔΕίμας ἀρᾶς ἀφορισμοῦ, γυναικὸς εἰς κόνιν Πάτερ, διαλύσας ταῖς δεήσεσι θείαις, καὶ τὴν πλάνην διορθῶν τῶν ἰχθυβόλων ἤλεγξας, θαύματι παραδόξου, τῆς ἄγρας ὦ Διονύσιε.

ΣΚεῦος ὁρῶν σε ἐκλογῆς, ὁ τὰς καρδίας ἐτάζων, ἐπὶ θρόνου τῆς Αἰγίνης σὲ ἦρεν ἣν ἀρδεύσας διδαχαῖς, ἐξήνθησε τὸν τέπειρον, καρπὸν Ἁγιωσύνης, Ἱεροφάντορ Διονύσιε.

ὨΔὰς ἐπάγει σοὶ πατρὶς, παννυχίους Τρισμάκαρ, γηθομένη πρεσβείαις σου ὧν περ, ὁσημέραι δαψιλῶς, κατατρυφᾷ γεραίρουσα, ἐπάνοδον σοῦ σκήνους τοῦ σεβασμίου πανένδοξε.

Δόξα.

ἘΚ φωτοδότιδος πηγῆς, τῆς ἀπροσίτου Τριάδος, φωτισμὸν σωτηριώδη ἑλκύσας, καταλάμπρυνας σαφῶς ψυχῆς τὸ κάλλος ἔνδοξε, ὅθεν τὸν ζόφον Πάτερ, ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον.

Καὶ νῦν.

ΠΕπωρωμένος ὀφθαλμοὺς, τοὺς τῆς ψυχῆς δυσωπῶ σε, ἀποκά-

ἀποκάθαρον τῇ σῇ μεσιτείᾳ, καὶ ἀξίωσον ἁγνῶς, διάγειν Παναγία μου· καὶ γὰρ ὡς Θεοῦ Μήτηρ, ἰσχύεις πάντα ὅσα βούλοιο.

Καταβασία.

Ράβδος εἰς τύπον τοῦ Μυστηρίου παραλαμβάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν Ἱερέα, τῇ στειρευούσῃ δὲ πρώην Ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήνθησε· ξύλον σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα ἦχος, πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Αἰγίνης ποιμένα τὸν ἀληθῆ, τῶν στροφάδων κανόνα τὸν ἀσφαλῆ, Ζακύνθου λαμπρότατον, γόνον ὄντως καὶ πρύτανιν, φιλεόρτων χορεῖαι, συμφώνως ὑμνήσωμεν, καὶ ἐν πίστει κυκλοῦντες τὴν λάρνακα ἄρωμεν· ὄμματα καὶ χεῖρας, πρὸς τὸ Σκῆνος τὸ Θεῖον, ὃ περιπτυξώμεθα, καὶ θερμῶς ἐκβοήσωμεν· Τρισμάκαρ Διονύσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, σοῦ λειψάνου ἐπάνοδον. Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν· τὸ Παναγίον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν παράδεισον, τῆς Εὔας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης ὅλης, τὸ μέγα κειμήλιον. ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ Κόσμῳ καὶ ἄφεσις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι, τὸν πανάγιον Τόκον σου.

Ὠδὴ, δ'. Ὁ Εἱρμός.

Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπὼν, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ προφήτῃ Ἀββακοὺμ σοὶ κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Τροπάριον.

Ἀνατολὴ, τοῦ πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ Ἡλίου τοῦ ἐξανατείλαντος, πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρὸς, χαῖρε Θεο-

Θεοτόκε, νεφέλη κούφη ϗ ἔμψυχε· Παρθένε χαῖρε Μήτηρ, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη παναμωμε.

ΣΥ τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον Δέσποινα, τοῦ ἀσέκτου, καὶ ἀΰλου ἄνθρακος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγεν, τῆς ἀδαμιαίας, παρακοῆς τὸ χειρόγραφον. διό σοι χαῖρε κράζω, δι᾽ ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ ϗ τρυφὴ ϗ ἀπόλαυσις.

ΣΥ τῶν βροτῶν, δόξα ϗ κλέος ϗ καύχημα, ϗ Ἀγγέλων σέβος ϗ διάδημα, διὸ ἡ γῆ, ϗ ὁ οὐρανὸς, μίαν Ἐκκλησίαν, συστάμενοι παναρμόνιον· τὸ χαῖρε σοι βοῶμεν, χαῖρε Δέσποινα Κόσμου, χαῖρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

ΚΛίνη σεπτὴ, ἣν Σολομὼν προδιέγραψε, κυκλουμένην, δυνατοῖς ἑξήκοντα, χαῖρε Παρθένε ἡ κιβωτὸς, ἡ κεχρυσωμένη, τοῦ νοητοῦ ἁγιάσματος· λαβὶς ἡ θεία χαῖρε, χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη ϗ κλίμαξ ϗ γέφυρα.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

ΣΕλήνην δὴ, ἀπείργει ἡ ἀντίφραξις γῆς, τῆς ἀκτῖνος τοῦ Ἡλίου πάνσοφε, σὲ δὲ οὐδ᾽ ὅλως τε ἡ ἀχλὺς, ἡ τῆς ἁμαρτίας, ἐκώλυσεν ἐνοπτρίζεσθαι, τοῦ τῆς δικαιοσύνης σελασφόρου Ἡλίου, ἀστραπαῖς Διονύσιε πάντιμε.

Ὦ Δανιὴλ, ἀμφιγνοοῦντι ὤφθης ναῷ, ἐκτὸς θείας, λάρνακός σου Ἅγιε, λύων τὸ νέφος τὸ τοῦ νοὸς, ἔσω μέσῳ δύω θυτῶν σεπτῶν λευκοφόροντε. διὸ ἀκαταπαύστοις, ὑμνολογεῖ τοῖς ὕμνοις, ὡς σεπτὸν τῆς Τριάδος κειμήλιον.

ΟΠου Θεὸς, στέργεται τὰ πάντα ῥάδια, ἀποβαίνει, καὶ γὰρ τὸν ὁμούμενος πικρὸν φονέα ἐκ τῆς ὀργῆς τῆς τῶν διωκόντων, ἐρρύσω ὦ Διονύσιε· ἐξέστησαν ὁρῶσαι ϗ τῶν Ἀγγέλων τάξεις, σῆς ἀγάπης τὸ ὕψος τὸ μέγιστον.

Δόξα.

ΔΗμος πιστῶν, λιτανευόντων τὸ Σκῆνός σου, ἀνομβρίας αὐχμὸς διαλύεται, χέων πλουσίως τοὺς ὑετοὺς, ϗ τῆς γῆς ἀρδεύων, τὸ πρόσωπον Διονύσιε. διό σε κηδεμόνα, καὶ φρουρὸν ἐγνωκότες, ἀκαταπαύστως σὲ γεραίρομεν.

Καὶ νῦν.

ΘΕὸν ἐκ σοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἱκέτευε, τὸν ἀτρέπτως, ὃ ἦν διαμείναντα, καὶ φυσικῶς ἶσον τῷ Πατρί, συγχώρησιν πταισμάτων, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, τοῖς ὑμνοῦσί σε πίστει δωρήσασθαι.

Καταβασία.

ΕἸσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ Μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Ὠδὴ, ε. Ὁ Εἱρμός.

ΙΝα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάριον.

ΝΟερὰν σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου πάρεχε. ἵνα σοι τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κράζω, χαῖρε πάντων ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε.

ὩΣ χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράμωμε, χαῖρε ὑπέραγνε, χαῖρε τῆς ἁγνείας, πορφυρόχροον ἄνθος ἡδύπνοον· χαῖρε Παρθενίας κοκκοβαφὲς ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ τὸ εὐῶδες ὀσφράδιον.

ΜΥστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἡ βρύουσα· χαῖρε Θεία κρήνη, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα· χαῖρε ἡ τὸν βότρυν, τὸν ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

ἈΔιόδευτε πύλη, χαῖρε ἣν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύριος· παραδείσου πύλας, ἡ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου. χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ οὐρανὸς καὶ γῆ χορεύει, ἡ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάψασα.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

ΒΑσκανίᾳ Βελίαρ ἄρδην ἐκτυφλούμενα τὰ σὰ Πάτερ ποίμνια, τῇ τοῦ σοῦ λειψάνου, ἐπιθέσει, τὰ πάντα ἀνέβλεψε. παραδόξῳ τρόπῳ, ὅθεν καὶ κόρας τῆς ψυχῆς μου, φώτισον ἃς τὰ πάθη κατέμυσαν.

Κρήνην μὲν ἰαμάτων, ἐνεγκούσῃ σὸν Σκῆνος Πάτερ ὁ Κύριος, καὶ φρουρὸν καὶ ῥύστην κατ᾽ ἐχθρῶν ὁρατῶν ἀοράτων τε· ἐδεδώκει ἥνπερ, ἀβλαβῆ τήρησον ὦ μύστα, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις Διονύσιε.

Ὡς φωστὴρ ἐν τῷ Κόσμῳ, ὤφθης Διονύσιε λόγον ζωῆς ἔχων· καὶ νῦν ἐν ὑψίστοις, σὺν Ἀγγέλοις ᾄδεις τὸν ἐπινίκιον, ἐν φωνῇ ἀλήκτῳ περὶ τὸν θρόνον τῆς Τριάδος, αὐγαζόμενος θείαις ἐλλάμψεσιν.

Οἱ ἀτμοὶ σῶν καμάτων, νοητῶς ὥσπερ κρίνα ἀγροῦ τοὺς ἅπαντας κατευωδιάζουσι, δι᾽ ὧν καὶ τῷ Θεῷ εὐηρέστησας· ὦ καὶ μετὰ πότμον συνὼν τρυφῆς αὐτοῦ ὡς θέμις, κάλλει τῷ θείῳ Διονύσιε. Δόξα.

Ὡς τὸ βάρος βαστάσας, τῆς ἡμέρας οἷα ἐργάτης δόκιμος, καὶ τὸ δεδομένον τάλαντον αὐξήσας, ἀκήκοας, τῆς φωνῆς τῆς θείας, δεῦρο δὴ ὦ πιστέ μοι δοῦλε, εἰς τὴν χαρὰν τὴν τοῦ Κυρίου σου. Καὶ νῦν.

Τί σοι δῶρον προσάξω, ὑπὲρ ὧν ἐκ βρέφους δωρεῶν εἴληφας, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, ὁ θεράπων σου τλήμων καὶ ἄναγνος; τοιγαροῦν ἐν γλώττῃ, ῥερυπωμένῃ ἀεννάως, ἀνυμνῶ σου Παρθένε τὸ ἔλεος.

Καταβασία.

Ὢ Τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι᾽ οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὠδὴ, ς´. Ὁ Εἱρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν, ἡ ζωή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ψυχή μου τῷ ᾅδῃ προσήγγισε. καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε. Τροπάριον.

Ἡ ἔμψυχος χαῖρε Δέσποινα κόχλος· ἡ κογχύλη σῶν ἀχράντων αἱμάτων, πορφυραυγῆ, ἐρυθρὰν ἀλουργίδαν, τῷ τοῦ παντὸς βασιλεῖ πορφυρώσασα· τὴν γύμνω-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

σιν τὴν τοῦ Ἀδὰμ, ἡ σκεπάσασα χαῖρε πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς ἄρτος κόρη· Χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατύνει, τὸ σὸν ᾀδόμενον ἅγιον Ὄνομα. ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς, πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

Λυχνία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, κιβωτὸς ἡ θεοχώρητος χαῖρε· χαῖρε σκηνὴ, χαῖρε ἅγιον Ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἔμψυχε· παλάτιον χαῖρε Χριστοῦ· χαῖρε τέμενος θεῖον πολύφωτον.

Ὑπέραγνε ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξαίρετον ἄνθος· χαῖρε κοινὴ, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένους, φιλοτιμία καὶ χάρις θεόσδοτος· τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν βροτῶν, ἡ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Τοῦ Ἁγίου. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν.

Θαῦμα ὤφθη ὑπὲρ νοῦν, γυναικὸς θεοσεβοῦς ἀφωνίαν, ἐν ἀσθενείᾳ οὔσης ἐπιθέσει δακτύλου σου· τοῦ σεπτοῦ ἐπὶ χρωτὸς, εὔλαλον ἔδειξας Ἱεράρχα, καὶ ὑγιᾶ ἀποκατέστησας.

Δύνας νόμοις φυσικοῖς, ὑπὸ γῆν ὦ Διονύσιε Πάτερ, ἀνέτειλας ἐσαῦθις ὡς ἀστὴρ φαεσίμβροτος· χαρισάμενος πιστοῖς σκῆνος σου πάντιμον ἐξ οὗ νέμεις, σῶν θαυμάτων τὰ σελαγήσματα.

Ἄνθρωπος ἀλλοδαπὴς, ἐφωράθη ἐν μονῇ τῶν Στροφάδων, ὑπὸ τοῦ ἀρχεκάκου χαλεπῶς πιεζόμενος· ὃς χρισάμενος χερσὶ Πατέρων ἐλαίῳ τῆς σῆς λυχνίας, εὐθὺς ἰάθη μεγαλύνων σε.

Ἐάον τέλει ἀληθῶς, τὰς αἰτήσεις ἐκ Θεοῦ εἰληφέναι, παντὶ τῷ φοβουμένῳ τὴν αὐτοῦ κυριότητα· ὅθεν ἔχων πρὸς αὐτὸν μεγίστην Πάτερ τὴν παῤῥησίαν, σοὺς αὐτοχθόνους περιφρούρησον.

Δόξα.

Γυναικὶ θεοφιλεῖ, ἐνοικούσῃ σὺν ἀνδρὶ εἰς σὸν οἶκον, ἐπιφανεὶς κατ᾽ ὄναρ, μὴ φοβοῦ γύναι εἴρηκας· ῥαντισάμενος δ᾽ αὐτὸν τὸν οἶκον ὕδατι τῷ ἁγίῳ, ᾤκουν ἀφόβως σεισμοῦ ἀπαλλῆς.

Καὶ νῦν.

Ὑψώσας παναληθῶς τὴν πεσοῦσαν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, τὸν ἐν μορφῇ τῇ θείᾳ καὶ Πατρὸς ἐν ἰσότητι· καθορώμενον υἱὸν, τὸν ἀναλλοίωτον Θεοτόκε, ἄνευ σπορᾶς κυοφορήσασα.

Καταβασία.

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν Τριήμερος ἐκδὺς τὴν ὑπερκόσμιον ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε· τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν Κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον. Ἦχος, δ΄. Ὁ Ὑψωθείς.

Τῶν Ζακυνθίων Εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις, πανηγυρίσωμεν λαμπρῶς ἑορτάζοντες, ἐν ἐτησίοις ᾄσμασι καὶ ὕμνοις ἱεροῖς, πάνσεπτον ἐπάνοδον τοῦ παντίμου λειψάνου, τοῦ ἐξανατείλαντος δίκην Κόσμῳ Ἡλίου· ὃ ἀσπασθέντες κράξωμεν θερμῶς· φωστήρων χαῖρε, φωστὴρ Διονύσιε.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ φωνὴν ἐνωτισάμενος, ἦρες ἐπ᾽ ὤμων τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκλινῶς ἐπορεύθης τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην τοῦ Ματαίου βίου ὁδὸν, ἀποῤῥίψας ὄγκον γένους, πραγμάτων περιουσίαν, καὶ πᾶσαν ἄλλην κοσμικὴν ἡδυπάθειαν· καὶ μόνος ἐν ὄρεσιν ἐν καθαρῷ τῷ νοῒ τῷ φύσει μόνῳ καθαρῷ Θεῷ ὁμιλῶν, ὤφθης ἀρτιφανὴς καὶ ζῶν, καὶ μετὰ πότμον ἀφθαρσίᾳ τὸ σὸν πανσέβαστον σκῆνος ὁ Κύριος ᾧ ἐν γῇ καθαρῶς ἐλάτρευσας, ἐδωρήσατο τῇ σῇ Πατρίδι δῶρον τιμαλφέστατον· ὃ ἀσπαζόμενοι σὺν πόθῳ κράζομεν θερμῶς· φωστήρων χαῖρε, φωστὴρ Διονύσιε.

Ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ, κδ΄. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ σεπτοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, καὶ ἡ τότε ἐκ Στροφάδων εἰς Ζάκυνθον ἐπάνοδος.

Στίχοι.

Γόνοιο δίου νῦν τυχοῦσα ἀφθάρτου.

Ζάκυνθε τέρπου γηθοσιώως οὖν κάρτα.
Εἰκάδι ἦκε δέμας ἀκεσίμβροτον ἐν γε πετάρτῃ.

Ο Ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐτιμήθη περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς μὲ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὑπεράγιον πρωτότυπον τοῦ Θείου Χαρακτῆρος, καὶ ἐβάλθη ὡς βασιλεὺς εἰς τὰ πανευφρόσυνα ἐκεῖνα ἀνακτόρια τοῦ πανευτίμου Παραδείσου, ἐστολισμένος λαμπρότατα μὲ τρία ἐξαίρετα Χαρίσματα, τῆς ἀθωότητητος, τῆς ἀθανασίας, καὶ τῆς Βασιλικῆς Τιμῆς· αὐτὰ ἄναψαν μίαν Πυρκαϊὰν ἔχθρας, καὶ φθόνου εἰς τὸ στῆθος τοῦ Ἑωσφόρου. δὲν ὑποφέρει νὰ βλέπῃ ἄλλον ἀνεβασμένον ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον εἰς τὸν ὁποῖον ἕνα καιρὸν αὐτὸς ἐβασίλευε· στενοχωρεῖται νὰ στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του καταδικασμένον εἰς ἕνα χάος τοῦ ᾅδου, καὶ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ δῶρον τῆς ἀναμαρτησίας, νὰ τρυφᾷ τὰς οὐρανίους δόξας. δὲν ἠμπορεῖ νὰ βαστᾷ ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὸν φθόνον, συλλογιζόμενος τὸν ἑαυτόν του ξεπεσμένον ἀπὸ τὴν μακαρίαν Ζωὴν καὶ ἐρριμμένον εἰς τοῦ θανάτου τὰ δεσμωτήρια, καὶ τὸν ἄνθρωπον μὲ τόσην ἀξίαν νὰ ἐγγίζῃ σχεδὸν εἰς τὰ ὅρια τῆς ἀϊδιότητος. καὶ διὰ τοῦτο ἐσύκωσε πόλεμον καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου δὲν τοῦ ἐγγίζει ποτὲ ὕβρις καὶ ὄνειδος, καὶ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου· καὶ μὲ πονηραῖς διαβολαῖς, καὶ μὲ ψευδεῖς ὑποσχέσεις ἀποθεώσεως, ἐκατάπεισεν ἀλοίμονον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν παρακοὴν τοῦ ποιητοῦ του Θεοῦ ὁ εὑρετὴς τῆς κακίας· καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος ὁ βασιλεὺς τῶν κτισμάτων, ὁποῦ ἦτον ἐπάνω εἰς τὴν ἀκρώρειαν τῶν ἀρετῶν, καὶ εἰς τὰ ὅρια τῆς ἀϊδιότητος εἰς μίαν στιγμὴν εὑρέθη γυμνὸς ἀπὸ τὴν θεϊκὴν χάριν, γελασμένος ἀπὸ τὸν Πατέρα τοῦ ψεύδους, καὶ ἀξιοδάκρυτος διὰ τὴν ἀθλίαν του κατάστασιν. διωγμένος λοιπὸν διὰ τὴν κακίαν τῆς παρακοῆς του ἀπὸ ἐκείναις ταῖς οὐρανίους ἔλαμψες, ἐβυθίσθη μέσα εἰς τὸ ζοφερὸν σκότος τῶν παθῶν καὶ ἐκεῖ συγκηλινδούμενος ἔσβεσε τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ, καὶ ἔγινεν ὅμοιος μὲ τὰ ἄλογα ζῶα εἰς τὴν ἀναισθησίαν, καὶ ἐμπάθειαν· παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς. ὢ ἀξιοδάκρυτος Κατάστασις ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. ὁ ἕνας μὲ τὴν τυραννικήν του σκληρότητα ἀντὶ ἄνθρωπος ἔγινε λέωντας· ὁ ἄλλος διὰ τὴν ἁρπαγήν του ἐχρημάτισε λύκος, καθὼς λέγει ἡ ἁγία γραφή·

(Σο-

(Σοφον. 34.) „ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν ὡς λέοντες ὠρυόμενοι, ϰ) οἱ κριταὶ ἡμῶν λύκοι τῆς Ἀραβίας.“ τοῦτος μετὰ σαρκικὰ πάθη του ἔγινεν ἄλογον ὁρμητικὸν, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης (Ἰερεμ. 58.) „ ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐχρεμέτησεν“. ἐκεῖνος διὰ τὰς ταραχὰς, σκάνδαλα, θορύβους αἱματοχυσίας του, ἔγινε θηρίον αἱμοβόρον· ϰ) εἰς ἕνα λόγον τοῦτον τὸν ὡραιότατον Κόσμον πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς μετὰ σαρκὸς, τὸν ἐκατάστησεν ὁ ἄνθρωπος σπήλαιον λῃστῶν, ϰ) ἐργαστήριον τῆς ἀνομίας· καὶ πολλὰ ὀλίγοι ἦταν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ὅπου μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους νὰ ἐσύμμωναν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα· ϰ) τί λέγω πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Κόσμον τὸ φῶς τοῦ Κόσμου ὁ Χριστὸς, ὅπου βλέπομεν ὅτι ϰ) ἀφ' οὗ ἦλθεν ὁ λυτρωτής μας ϰ) ἔγινεν ἄνθρωπος, καὶ ἔχυσεν ἐπάνω εἰς τὸ ζωοπάροχον ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὸ κοσμοσωτήριον αἷμα του, ϰ) ἐλάμπρυνε τὸν τετραπέρατον Κόσμον μὲ τὰς θεϊκὰς ἀστραπὰς τῆς Εὐαγγελικῆς του διδασκαλίας, πάλιν ἡμεῖς οἱ ἀνόητοι μισοῦμεν καθ' ἡμέραν τὴν ἀλήθειαν, ϰ) ἀγαπῶμεν τὸ ψεῦδος, φεύγομεν ἀπὸ τὸ φῶς, ϰ) ἀκολουθοῦμεν τὸ σκότος· ἀλησμονήσαμεν τελείως τὸν οὐρανὸν τὸ κέντρον μας τὴν αἰώνιόν μας Πατρίδα, ϰ) ἐπροσηλώθημεν εἰς ταύτην τὴν γῆν τὴν πολυστένακτον ἐξορίαν μας· διὰ τοῦτο δικαίως ὁ Ἰησοῦς μας παραπονεῖται εἰς ἡμᾶς πῶς καταφρονοῦμεν τὴν εὐσπλαγχνίαν του καὶ τοῦ τιμίου του αἵματος, καὶ λέγει μὲ τὸν Προφήτην· (Ψαλμ. 29.) τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου, ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διαφθοράν; ὢ τῆς Ἀχαριστίας. Χριστιανέ· ὁ Χριστὸς σὲ διδάσκει μὲ τὴν Ἱερὰν σάλπιγγα τοῦ Εὐαγγελίου του· μὴ κλέψῃς, μὴ μοιχεύσῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, τίμα τὸν Πατέρα σου, ϰ) τὴν Μητέρα σου, ϰ) ἀγάπα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους (μάλιστα δὲ τὸν ὁμόπιστόν σου) καθὼς ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτόν σου· γενοῦ ἥμερος, ἐλεήμων εἰς τοὺς πένητας, μακρόθυμος, εἰρηνικὸς, διὰ νὰ γένῃς ἄξιος διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ϰ) κανεὶς δὲν εἶναι σχεδὸν ἀπὸ ἡμᾶς ὅπου νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ προσέχῃ εἰς τὴν οὐράνιον ϰ) ψυχοσωτήριόν του διδασκαλίαν· συμβουλεύει κεκρυμμένως ϰ) ὁ ἀνθρωποκτόνος διάβολος τὰ ἐναντία ϰ) λέγει· γενοῦ μοιχὸς, φόνευσε, ἐπιόρκησε, κλέψε, γενοῦ ἀπάνθρωπος, βλάσφημος, ἄσπλαγχνος, φιλάργυρος, μισάνθρωπος, πανοῦργος,

ἀδικητὴς, κατάλαλος, ᾗ ὡσὰν δοῦλοι δεδεμένοι χεῖρας καὶ πόδας ἔτζι τρέχομεν ᾗ ὑποταοσόμεθα εἰς τὰ τοιαῦτα ἔργα, τὰ ὁποῖα μισεῖ ὁ Θεὸς, ᾗ ἀγαπᾷ τῆς κακίας ὁ εὑρετής. Χριστιανοὶ ἀδελφοί μου, ἀνίσως καὶ θέλωμεν κἂν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ εἴμεθα μαζὶ μὲ τὸν γλυκύτατόν μας Σωτῆρα Χριστὸν, ᾗ νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν φονέα τῆς ψυχῆς μας διάβολον, ἂς παύσωμεν τὰς τρυφὰς, τὰς ξεφάντωσες τὰς μέθας, τὰ ὁποῖα εἶναι μέσα ᾗ ὄργανα παρακινητικὰ τῶν σαρκικῶν παθῶν· ἂς σχολάσωμεν τὰς ἁρπαγὰς, τὰς τυραννίας τὰ σκάνδαλα. ἂς ἀπαρατήσω· τὰς βλασφημίας, τὰς ἀδιαφορίας μας, ἐπειδὴ ἔφθασεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἡ φοβερὰ ὁποῦ ἔχομεν ὅλοι σοφοὶ ᾗ ἄσοφοι, πλούσιοι ᾗ πτωχοὶ, ἄρχοντες ᾗ ἀρχόμενοι νὰ παρασταθῶμεν γυμνοὶ ᾗ τετραχιλισμένοι ἔμπροσθεν εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν ᾗ ἀπροσωπόληπτον βῆμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ δειχθῶμεν ποῖοι εἴμεσθε, ᾗ νὰ φανερωθοῦν εἰς ὅλους αἱ ἀδικίαι ᾗ ἁμαρτίαι μας, καὶ τότε ὅποιος εὑρεθῇ ἀμετανόητος, θέλει ἀκούσει, ἀλοίμονον, ἐκείνην τὴν ὀδυνηρὰν φωνὴν, (Ματθ. 22. 23.) „δήσατε αὐτοῦ τὰς χεῖρας ᾗ πόδας, ᾗ ἐκβάλλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς ᾗ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων· ἂς μετανοήσωμεν ἀδελφοί μου, καὶ μὴ μᾶς πλανᾷ ἡ φαρμακερὴ ἁμαρτία, ἐπειδὴ εἶναι θεία ἀπόφασις, πῶς οὔτε πόρνοι, οὔτε μοιχοὶ, οὔτε λοίδοροι, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε ἄδικοι, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε βλάσφημοι, οὔτε φιλάργυροι, οὔτε τὶς ὁποῦ νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὰ τοιαῦτα, βασιλείαν οὐρανῶν δὲν κληρονομεῖ· διὰ τοῦτο ἂς καθαρήσωμεν τὴν συνείδησίν μας ἀγαπητοί μου μὲ τὴν Ἱερὰν ἐξομολόγησιν. ᾗ ἂς ἑνωθῶμεν μὲ τὸν ποιητήν μας Θεὸν διὰ τῆς Εὐαγγελικῆς μας πολιτείας, ᾗ ἂς μιμηθῶμεν κατὰ τὸ δυνατόν μας τὰ Ἀγγελικὰ ἔργα ᾗ ὑπὲρ φύσιν κατορθώματα τοῦ σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζομένου Ἱεράρχου Διονυσίου τοῦ ἀγγελομιμήτου Ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἀγκαλὰ ᾗ νὰ ἦτον ἀπὸ γένος εὐγενὲς ᾗ ἔκλαμπρον, μ' ὅλον τοῦτο ἐγνώρισεν ὡς φρόνιμος πῶς μία εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐγένεια ἐκείνη ἡ τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν τόσον τὴν ἐλάμπρυνε μὲ τὴν ἀρετὴν, ὁποῦ ἔγινε κατοικητήριον τῆς Τρισηλίου Θεότητος· τὰ δὲ πράγματα τοῦ ματαίου Κόσμου ὡσὰν ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν φθορὰν ὑποκείμενα

να καθὼς λέγει ἡ ἁγία Γραφὴ κ᾽ εἶναι κ᾽ ὁμολογȣμενον, ῥίπτωντάς τα εἰς τȣ̃ Κόσμȣ τὸ πρόσωπον· τὸν πλȣ̃τον λέγω, τὴν κενὴν δόξαν, τὸν ὄγκον τȣ̃ γένȣς κ᾽ πᾶσαν ἄλλην ἡδυπάθειαν, κ᾽ λαμβάνωντας τὸν Σταυρὸν τȣ̃ Κυρίȣ Εὐαγγελικῶς εἰς τȣ̀ς ὤμȣς τȣ, ἀπέταξεν ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος εἰς τὴν ποθηνήν τȣ ἡσυχίαν, κ᾽ ἐκεῖ πολιτευόμενος ὡς ἄλλος Πρόδρομος Ἰωάννης, ἐδοξάσθη ἀπὸ τὸν δεδοξασμένον βασιλέα τῶν ἁπάντων, κ᾽ εἰς τὴν γῆν μὲ τὴν δόξαν τῆς ἀφθαρσίας τȣ̃ Ἱερȣ̃ τȣ λειψάνου, τὸ ὁποῖον βρύει ποταμιδὸν εἰς τȣ̀ς εὐσεβεῖς τὰ θαύματα, κ᾽ εἰς τὸν ȣ̓ρανὸν μὲ τὸν Στέφανον τῆς ἀϊδιότητος. (Ἐκκλησ. 1.) εἶδον σύμπαντα τὰ ποιήματα τὰ πεποιημένα ὑπὸ τὸν Ἥλιον, κ᾽ ἰδȣ̀ πάντα ματαιότης· τώρα ἀνίσως κ᾽ ἤθελεν ἀκολȣθήσῃ τὴν ματαιότητα τȣ̃ φθαρτȣ̃ τȣ́τȣ Κόσμȣ ὄχι μόνον δὲν ἐδοξάζετο αὐτός· ἀπὸ τὸν ȣ̓ράνιον Θεὸν, κ᾽ ἀπὸ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς, ἀμὴ ἤθελεν ἀφανισθῇ τὸ μνημόσυνον αὐτȣ̃ μετ᾽ ἤχȣ, καθὼς παθαίνȣν οἱ φιλόϋλοι κ᾽ φιλοκτήμονες· ἀλλ᾽ ὅμως ἐπειδὴ ἡ Ἀγγελικὴ ζωὴ τȣ́τȣ τȣ̃ σεπτȣ̃ Ἱεράρχȣ. κ᾽ τὸ δεδοξασμένον τȣ τέλος, κ᾽ τὰ ὑπερφυσικὰ αὐτȣ̃ θαύματα ἀναγινώσκονται ἐν τῇ δεκάτῃ ἑβδόμῃ τȣ̃ Δεκεμβρίȣ μηνὸς, εἰς τὴν ὁποίαν ἡμέραν ἑορτάζομεν λαμπρῶς τὴν μνήμην τῆς ἁγίας αὐτȣ̃ Τελευτῆς, διὰ τȣ̃το κάνω τέλος· κ᾽ μόνον ἐνσυντόμῳ διηγȣ̃μαι εἰς τὴν ἡμετέραν ἀγάπην τὸν τρόπον διὰ τὸν ὁποῖον ἦλθεν εἰς τὴν Πατρίδα μας τȣ̃το τὸ πανσεβάσμιον λείψανον τȣ́τȣ τȣ̃ νεοφανȣ̃ς Ἱεράρχȣ καὶ κοινȣ̃ ἡμῶν προστάτȣ κ᾽ βοηθȣ̃, Διονυσίȣ τȣ̃ Μάκαρος.

Εἰς τȣ̀ς Χιλίȣς ἑπτακοσίȣς δεκάξη χρόνȣς ἀπὸ Χριστȣ̃ τȣ̃ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχοντες οἱ Ἀγαρενοὶ πόλεμον μὲ τȣ̀ς Ἐνετȣ̀ς, ἀφ᾽ ȣ̃ ἔλαβον τὴν πελωπόννησον, ἀπεφάσισαν μὲ τὴν Ἰσμαηλικήν των Εὐτολμίαν νὰ αἰχμαλωτίσȣν κ᾽ τὴν Κερκύραν ἤγουν τȣ̀ς Κορυφούς· ὅθεν τὸν Ἰȣ́νιον μῆνα ἐκίνησεν ὁ Ἰσμαηλιτικὸς στόλος διὰ τȣ̀ς Κορφȣ̀ς, κ᾽ ἀπερνῶντας ἀπὸ τὰ στροφάδια, εἶχον οἱ Πατέρες τȣ̃ Μοναστηρίȣ μεγάλον φόβον μὴ τȣ̀ς κακοποιήσουν· κ᾽ διὰ τȣ̃το μαζὶ μὲ τὰ πολύτιμα πράγματα τȣ̃ Μοναστηρίȣ, ἔκρυψαν μέσα εἰς δύω σπήλαια, κ᾽ τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, κ᾽ τȣ̃ Ἁγίȣ τὸ σεβάσμιον Λείψανον· κ᾽ τότε μὲν ἐπέρασεν ἡ ἁρμάδα χωρὶς νὰ τȣ̀ς ἐνωχλήσῃ, ἀλλ᾽ ὅμως ἀφ᾽ ȣ̃ ἔφθασαν εἰς τȣ̀ς Κορυφȣ̀ς· εἰς τὰς εἰκοσιτέσσαρας τȣ̃ αὐτȣ̃ μηνὸς

Ἰου-

Γενίε κὶ ἐπολέμησαν, κὶ ἐκατάθιλψαν διὰ πεντήκοντα ἡμέρας τὲς Κορυφὲς· κὶ ὄχι μόνον δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὲς κατατροπώσουν, ἀμὴ τῇ κραταιᾷ δυνάμει τε Θαυματεργοῦ Σπυρίδωνος, ἔφυγον κατησχημένοι μὲ μεγαλωτάτην τες ζημίαν, καθὼς εἰς τὰ θαύματα τέτε τε Ἱεράρχε, καθαρῶς φαίνεται. Λοιπὸν εἰς τὸ γύρισμα τῆς ἀρμάδας εὐγῆκεν ἔξω μὲ τὲς ἀνθρώπες τε ἕνας ναύαρχος μέσης ὀνομαζόμενος· γεμάτος βαρβαρικὴν ὀργὴν κὶ ἐμβαίνωντας εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐπίασεν εὐθὺς τὸν ἡγέμενον καὶ τὲς λοιπὲς ὅλες Πατέρας, ἔξω μόνον ἀπὸ τεσσάρες, οἱ ὁποῖοι ἐκρύφθησαν μέσα εἰς ταῖς τρύπαις τῆς γῆς, κὶ τὲς ἐπαίδευε ὁ ἀλητήριος μὲ πικρὰ, κὶ τυραννικὰ βάσανα ἕως νὰ τε ὁμολογήσουν τὸν Θησαυρὸν τε Μοναστηρίε· κὶ αὐτοὶ στενοχωρέμενοι ἀπὸ τὰ ἀνυπόφορα βάσανα, τε ἔδειξαν τὰ σπήλαια ὁπε ἦχον κεκρυμμένα ὅλα τες τὰ πράγματα· τότε λοιπὸν ἀφ᾽ ε τε ἔδειξαν τὲς θησαυρὲς των, τὲς ἐθανάτωσεν ὁ θεοστυγὴς μὲ πικρὸν Θάνατον· κὶ ἀνάπτωντας ὕστερα φωτίαν, ἐκατάκαυσε τὰ σώματα ἐκείνων τῶν ἀοιδήμων Πατέρων, μὲ ἀπάνθρωπον σκληρότητα· κὶ μετὰ ταῦτα ἐπῆρεν εἰς τὸ καράβι τε κοντὰ μὲ τὰ ἄλλα, κὶ τὴν θείαν εἰκόνα τῆς Παναγίας· μόνον κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἄφησε τὸ λείψανον τε Ἁγίε ἀνέπαφον· ἔξω ἀπὸ τὰ δύω τε χέρια τὰ ὁποῖα ὄντες εἰς τὴν αὐτὴν συντροφίαν τέσσαροι Χριστιανοὶ, τὰ ἔκοψαν διὰ εὐλάβειαν, κὶ τὰ ἔκαμαν εἰς τέσσαρα μέρη διὰ ἁγιασμόν τες· ἀγκαλὰ στοχαζόμενος ὕστερα ὁ ἀρχηγός τες πῶς νὰ ἀξίζουν τὶ, τὲς τὰ ἐπῆρε, κὶ ἀπερνῶντας ἀπὸ τὴν Χίον, ὁ τότε Ἀρχιερεὺς Ἀγαθάγγελος αὐτῆς τῆς Χίου, κὶ ἕνας εὐλαβὴς Μοναχὸς Ἀκάκιος τὔνομα, τὰ ἠγόρασαν ἀπὸ τὸν βάρβαρον, κὶ διὰ τὴν πρέπεσαν εὐλάβειαν, τὰ ἔστειλαν εἰς τὸ ἅγιον Μοναστήριον τῶν στροφάδων· κὶ εἰς τὴν Πάτμον πάλιν ἐπώλησε τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένε Μαρίας· τὴν ὁποίαν δύω ἀδελφοὶ ἄρχοντες, Ἠλίας κὶ Θεόδωρος πατμιῶται, τὴν ἠγόρασαν. κὶ τὴν ἔπεμψαν κὶ αὐτὴν εἰς τὰ στροφάδια· ὅμως ἀφ᾽ ε ἐμίσευσεν ἡ ἀρμάδα, εὐγῆκαν ἔξω ἐκεῖνοι οἱ τέσσαροι καλόγηροι ὁπε ἦτον κεκρυμμένοι, κὶ ὡς ἔφθασαν εἰς τὸ Μοναστήριον, κὶ οἶδαν τοιαῦτα ἐλεινὰ κὶ ἀξιοδάκρυτα πράγματα, ἔκλεον ἀπαρηγόρητα· εὑρισκόμενοι λοιπὸν εἰς τοιαύτην λύπην, καὶ

εἰς

εἰς τελείαν ἀπελπισίαν, διατὶ ἔλειπαν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς των, ναὶ ϗ βλέπουν ἀπροσδοκήτως. (ὢ μεγάλης σου προμηθείας Θεὲ πολυεύσπλαγχνε) δύω βενέτικα καράβια· μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἦτον εἰς μὲν τὸ ἕνα ναύκληρος ὁ Γεώργιος Κυριμβάκης, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἦτον ὁ Ζαχαρίας. (τοῦτο τὸ εἶδος τῶν καραβίων, ὀνομάζεται Ἰταλισὶ Κορβέταις.) κάμνοντές τοις λοιπὸν σημεῖα οἱ ἄνωθεν Μοναχοὶ, ἐπῆγαν ϗ ἄραξαν, ϗ εὐγαίνοντες ἔξω ϗ ἀκούοντες, καὶ βλέποντες τὴν συμφοράν τους, πρῶτον τοὺς ἐπαρηγόρησαν φιλανθρώπως ὡς εὐσεβεῖς, ϗ ἔπειτα ἔλαβον μετ' εὐλαβείας τὸ ἅγιον Λείψανον, ϗ αὐτοὺς τοὺς Πατέρας, ϗ τοὺς ἔφερον εἰς τὴν Ζάκυνθον· τότε δὴ τότε, ὡς ἔμαθον τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἁγίου, ἔδραμον Ἱερεῖς, καὶ μονάζοντες, πλούσιοι καὶ πένητες, καὶ ἀσπασθέντες μετὰ πίστεως τὸ πανσέβαστον Λείψανον, τοῦ ἔκτισαν εὐθὺς περικαλλῆ Ναὸν, ϗ ἔθεσαν εἰς αὐτὸν τὸ θαυματόβρυτον τοῦ Ἱεράρχου λείψανον τὸ ὁποῖον ἰατρεύει ἀῤῥωστείας παντοίας· διώκει ἀπὸ τοὺς ἐνοχλουμένους τῆς πονηρίας τὰ Πνεύματα· σώζει καθ' ἡμέραν ἀπὸ λοιμοῦ ϗ λιμοῦ ϗ σεισμοῦ τὴν ποθηνήν του Πατρίδα Ζάκυνθον· ϗ εἰς ἕνα λόγον ποτίζει πλουσίως μὲ τὸν ποταμὸν τῶν θαυμάτων του, τῶν εὐσεβῶν τὰ συστήματα. αὐτὴ λοιπὸν ἀκροαταί μου εἶναι ἡ αἰτία τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Θείου λειψάνου διὰ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς εὐτυχοῦμεν, ϗ εἰς τὴν οὐράνιόν μας Πατρίδα ὁδηγούμεθα.

Ἀλλ' ὢ ἁγιώτατε Πάτερ κλεινὲ Διονύσιε, ἐπειδὴ ϗ διὰ τῆς ἀνωφεροῦς κλίμακος τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀρετῶν σου βαθμιδὸν ἀνατρέχων ἔφθασας ἀπὸ τῆς γῆς τὴν πρόσκαιρον παροικίαν, εἰς τὸ ἀκατάλυτον σκήνωμα τῆς Θείας μεγαλειότητος· ϗ διὰ τῆς στενῆς ϗ τεθλημμένης ὁδοῦ, ἀνεπαύθης εἰς τὴν πλατεῖαν, ϗ πανευφρόσυνον κληρουχίαν τῶν ἐκλεκτῶν· μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς τοῦ Θείου λόγου ὡς Ἱεράρχης ἄριστος μυεῖσαι τὴν ἐγκρύφιον γνῶσιν τῶν Μυστηρίων, ἀπὸ τὸν ἀδιεξάλειπτον ἐκεῖνον ὠκεανὸν τῶν ἀκαταλήπτων· μὲ τοὺς ἀσκητὰς κρατεῖς τὴν πρώτην στάσιν τῶν οὐρανίων ἀξιωμάτων· μὲ τοὺς δικαίους ἀντλεῖς ἀπὸ τὸν ποταμὸν τῆς τρυφῆς, τὸ γλυκύτατον τῆς ἀθανασίας νέκταρ, ϗ τὸν ἀείζωον κρατῆρα τῆς ἀμβροσίας. ἀπὸ τὴν ἀκένωτον πηγὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλύζεις ποταμιδὸν τὰ θαύματα εἰς

τοὺς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τοὺς εὐσεβεῖς· καὶ τέλος πάντων ἀπὸ τὴν Τρισήλιον ἐκείνην τῆς Μακαρίας Τριάδος ὑπέρφωτον αἴγλην καταυγαζόμενος, ἀκτινοβολεῖς ὡς ἀριπρεπέστατος ἀστὴρ τῆς ἐπιγείου Ἐκκλησίας πᾶσαν τὴν διακόσμησιν· διὰ τοῦτο λοιπὸν σὲ παρακαλοῦμεν Ἱεράρχα Διονύσιε, γενοῦ ῥάβδος δυνάμεως στηρίζων τοὺς κλονουμένους· ὅρμος ἀκύμαντος ἀναπαύων τοὺς ἐκ τρικυμίας περισωθέντας· στύλος πυρὸς ὁδηγῶν ἀπὸ τὴν ἀκανθηφόρον ἐρημίαν τῆς ἁμαρτίας πολλὰς ψυχὰς, εἰς τὴν πολύκαρπον χώραν τῆς ἀρετῆς· ναὶ σεβασμιώτατε Πάτερ, δίωξον μακρὰν τοὺς ἐμφυλίους πολέμους· ῥίζωσον εἰς τὰς καρδιάς μας τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν εἰς τὸν πλησίον ἀγάπην· φύλαξον ἔτι καὶ τὴν Ἱερὰν μονὴν τῶν στροφάδων· καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀσκοῦντας εὐλόγησον· διατηρῶν αὐτοὺς, ἐν ὁμονοίᾳ Πνευματικῇ, καὶ ἀξίωσον διὰ τῶν εὐπροσδέκτων σου δεήσεων ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς τῆς αἰωνίου μακαριότητος· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ ὁμοουσίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ὠδὴ, ζ'. Ὁ Εἱρμός.

Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ᾐδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μόνη ἀπείρανδρος, ἡ μόνη ἄφθορος, χαῖρε δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος· τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν Μυστήριον· χαῖρε Ἀγγέλων τρυφή· χαῖρε ἀνθρώπων χαρά. Τροπάριον.

Σιὼν πόλις ἔμψυχε, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων Χριστοῦ· περὶ ἧς ἐλαλήθη, δεδοξασμένα χαῖρε θεόνυμφε· χαῖρε ἡ κλίμαξ, δι᾽ ἧς μεταβαίνομεν, πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωήν.

Λειμὼν θεοφύτευτος, εὐώδης κῆπος θεοβλαστούργητος, ἀνεδείχθης Παρθένε, ἀθανασίας ἄνθος ἀνθήσασα. διὸ συμφώνως τὸ χαῖρε σοι κράζομεν. χαῖρε χαρᾶς χορηγέ, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

ΥΠέρτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι· ἵνα σοι χαρμοσύνως τὸ χαῖρε κράζω, χαῖρε ἁγνείας πηγή· χαῖρε ταμεῖον πάσης καθαρότητος· χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρίον Χριστοῦ. Τοῦ Ἁγίου. Παῖδες Ἑβραίων.

ΟΤε τὸ Πνεῦμά σου Τρισμάκαρ, αἱ οὐράνιαι παρέλαβον δυνάμεις, τῶν Ἁγίων Χοροὶ, ἡδόμενοι ἐβόων, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ δοξάσας τὸν σὸν μύστην.

ΤΡώσας τῷ βέλει ἐγκρατείας, τὸν ἀρχέκακον ἔσωσω τὸ σαρκίον, ἀκηλίδωτον ὃ, ἀλώβητον τηρήσας, ὁ τῶν αἰώνων Κύριος, ἁγιάζει Ἐκκλησίαν.

ΠΟθῳ ἀπλέτῳ Ἱεράρχα, τοὺς προστρέχοντας τῷ θείῳ σου τεμένει, τῶν ἀρκύων Σατᾶν, λυτρούμενος λιταῖς σου, ὦ μύστα Διονύσιε, κοινωνοὺς δεῖξον σῆς δόξης.

ΕΧει μονὴ ἡ τῶν στροφάδων, σὲ Πανάγιε ὑπασπιστὴν καὶ ρύστην, ἣν σώτηρει ἀεὶ ἐφόδου τῶν βαρβάρων, σεισμοῦ, αὐχμοῦ, καὶ πάσης τε, προσβολῆς τῶν ἐναντίων. Δόξα.

ΝΗσον παμμάκαρ αὐτοχθόνων, σκέπε θείαις ἀντιβολῶν πρεσβείαις, χορηγῶν τοῖς αὐτὴ οἰκοῦσι τὴν εἰρήνην, ἐξ ὕψους καὶ κακίας τε, εἱλωτείας ῥῦσαι πάντας.

Καὶ νῦν.

ΦΥσις ἡ βρότειος ὑψώθη, ὡς γεννήσασα τὸν πάντων βασιλέα, ὃν δυσώπει ἀεὶ, ὦ Δέσποινα Παρθένε, ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου, τοῦ πιστῶς σὲ προσκυνοῦντος.

Ζ΄. Καταβασία.

ΕΚνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβοῦς λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀπαλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς· ὅμως τρεῖς παῖδας οὐκ ἐδαμάτωσε, θυμὸς θηριώδης· οὐ πῦρ βρόμεον, ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ Πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Η΄. Ὠδὴ, η. Ὁ Εἱρμός.

ΕΥλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶ-

σι ζωὴν παρέχων, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάριον.

ΕΞ ἔσται ἐκ ῥίζης, χαῖρε ῥάβδος βλαςήσασα· χαῖρε ἀποτίςως ἀνθηφοροῦσα, ἄνθος Χριςὸν ὡραῖον· χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε κατάσκιον· χαῖρε Θεοῦ ὄρος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ λόγος, πάντων ηὐδόκησε πρὸ τῶν αἰώνων.

ΣΙδηρᾷ σου ῥάβδῳ, κραταιῶς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας κύνας, ὡς ὠρυομένους θῆρας, τὰ περικυκλοῦντα τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν, ἀποσόβει πάθη, δεινῶς με πολιορκοῦντα· ἵνα τὸ χαῖρε σοι Παρθένε κράζω.

ΩΡαιώθης ὅλη, τὸν ὡραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων, Χριςὸν τεκοῦσα, ἡ ἐν γυναιξὶν ὡραία· διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν χαίροντες· χαῖρε Θεοτόκε, Ἁγνὴ κεχαριτωμένη· χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

ΑΝῆλθ' ὃ εἶδεν, ὄρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννῆτορ χαῖρε, ἐξ οὗ ἐτμήθη, ἀκρογωνιαῖος λίθος· χαῖρε θεοδόχε ἀνθρακοφόρε λαβίς· χαῖρε τῶν ἀΰλων Ἀγγέλων ἁγιωτέρα· χαῖρε τῆς Κτίσεως τιμιωτέρα.

Τοῦ Ἁγίου. Τὸν ἐν ὄρει Ἁγίῳ.

ΘΑλαντον σοὶ, αὐξήσας Ἱεράρχα, ἐνωτίσθης, εὖ δοῦλε γένοιτό σοι καὶ εὐφροσύνως εἴσελθε Πανάγιε· εἰς τὴν θυμηδίαν, Κυρίου σου καὶ δόξαν.

ΚΟρεσθέντες θαυμάτων σου Τρισμάκαρ, οἷς περ βρύει θεῖόν σοι σκῆνος ὁσημέραι, εὐχαριςίοις ὕμνοις σὲ γεραίρομεν, Θεῖε ἀρχιθύτα, ἀρχιερέων κλέος.

ΔΕξαι Πάτερ, λαοῦ σου τὰς αἰτήσεις, καὶ παράσχου πάντα πρὸς Σωτηρίαν, καὶ γὰρ ἐκτήσω φίλην ἐκ νεότητος, τὴν πρὸς τὸν πλησίον, ἀγάπην τὴν γνησίαν. Δόξα.

ΤΟν Πατέρα δοξάζω εἰς αἰῶνας, σὺν υἱῷ τε καὶ Πνεύματι κραυγάζων, ὦ Τριὰς ἁγία διαφύλαξον, ἄτομον αἰσχρόν με, καὶ οἰκτρόν σου δοῦλον, πυρὸς τοῦ αἰωνίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΧΑῖρε κούφη, νεφέλη χαῖρε πύλη, δι' ἧς μόνος, διῆλθε

θε Θεὸς λόγος, χαῖρε ἡ κλίμαξ πάντας ἡ μετάγουσα· ἐν ἐπουρανίοις, θαλάμοις ὦ Παρθένε. Καταβασία.

Εὐλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμος· δημιουργὸν Πατέρα Θεὸν ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα. καὶ ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχων, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον

Ὠδὴ, θ'. Ὁ Εἱρμός.

Ἔφριξε πᾶσα ἀκοὴ, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν. ὅπως ὁ ὕψιστος ἑκὼν καθῆλε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος. διὸ τὴν ἄχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν. Τροπάριον.

Ἰδοὺ σε πᾶσαι γενεαὶ, μακαρίζουσι τὴν ἀειμακάριστον, ὡς προεφήτευσας, θεογεννῆτορ ἐκ θείου Πνεύματος, καὶ ὡς τεκοῦσα τὴν χαρὰν, τὸ χαῖρε βοῶσι σοι· χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε κρήνη, ψυχικὸν μέλι βρύουσα.

Ὤρθωσας Δέσποινα Ἁγνὴ, τοῦ προπάτορος Ἀδὰμ τὸ ὀλίσθημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὔας τὴν λύπην, εἰς χαρὰν ἔτρεψας· ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς, τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι. χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν· χαῖρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Ἄξιον χαῖρε σοὶ βοᾶν· ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ ἀΐδιος, χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε κόρη θεογεννήτρια· χαῖρε παράδεισε τρυφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρρειθρος ἀθανασίας πηγή· χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἡ προχέουσα.

Ἤστει μου βέλει γλυκερῷ, τὴν καρδίαν ὁ σὸς πόθος πανύμνητε, καὶ ἐκβιάζει με· χαῖρε σοι κράζειν διαπαντὸς καὶ βοᾶν, χαῖρε γαλήνιε λιμήν· χαῖρε ἡ ποντίσασα τὸν νοητὸν Φαραὼ, γλυκυτάτη ἀδιάβατος, θάλασσα.

Τοῦ Ἁγίου· ἔξεστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Σεισμοῦ τὴν τῶν στροφάδων θείαν Μονὴν, ὑποστῆναι φθορὰν προκατήγγελας σῷ μαθητῇ, εὐλαβεῖ κατ᾽ ὄναρ, τὸν δὲ δεινῶς, μονότροπον διέσωσας ἐκ τοῦ ὑψορρόφου πύργου

Σοφὲ, πεσόντα ἀῤῥωγόν περ, ἐπικαλȣμενόν σε, ὦ Ἱεράρχα Διονύσιε.

Ἐξέςη ὁ Παγκράτιος Ἱερεὺς, ἀπηνίκα αὐτῷ διεσάφησας τȣ̃ μυςικȣ̃, ἄρτȣ λειτȣργȣ̃ντι πτῶσιν ἐν γῇ· ὃν Πνεύματι πρᾳότητος, ἤλεγξας τὰ Θεῖα σέβειν καλῶς· λαβὼν δὲ τὴν συγγνώμην, ἀγάμενος ἀπῆλθε, ψυχῆς σȣ Πάτερ τῆς λαμπρότητος.

Οὐκ ἔχει ἀνυμνῆσαι Πάτερ ὡς δεῖ, καὶ ῥητόρων γλῶττα ἡ εὔλαλος σὰς ἀρετὰς, ὤφθης γὰρ ἐν ὕλῃ αὔλως ζῶν, διὸ καὶ ἡ ὑπέρθεος δύναμις ἐσέψατο θεϊκῶς· τῷ σέφει ἀφθαρσίας, κἀκεῖνῳ τῶν θαυμάτων, ὡς ἀληθῆ αὐτῆς θεράποντα.

Ἰδȣ̃ σοι προσκομίζομεν τὰς ᾠδὰς, πανδημεῖ τῶν χαρίτων, ὧν εἵνεκεν διηνεκῶς, τȣ̀ς πάντας βραβεύεις ἐκ τῶν πηγῶν, λειψάνȣ σȣ πανεύδοξε, τῶν ἐξ ἀκενώτων καὶ γὰρ σαφῶς, τȣ̃ Πνεύματος ἡ χάρις, ἐν τȣ́τῳ σκηνȣμένη ἔμπλεων δόξης κατειργάσατο. Δόξα.

Ὦ Μύςα τῶν ἀῤῥήτων καὶ ὑπȣργὲ, ἀναπτὰς εἰς τὸν θρόνον τὸν ἄσεκτον μνείαν ποιȣ̃, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε εὐλαβῶς, κἀμȣ̃ τȣτὶ τὸ πόνημα, δέξαι ὡς ἐδέξατο εὐμενῶς, Χριςός μȣ λεπτὰ χήρας, παρέχων μοι συγνώμην, ἁμαρτημάτων ἱκεσίαις σȣ.

Τίμιον διάδημα τῶν εὐσεβῶν, βασιλέων ὑπάρχȣσα Δέσποινα· τὸν εὐσεβῆ ἄνακτα ῥωσσίας κράτυνον δὴ, νίκας αὐτῷ δωρȣ́μενος κατὰ τῶν ἀθέων Ἀγαρηνῶν· τὰ τρόπαια ἐκ σȣ̃ γὰρ, ἐγείρεται, καὶ ἄρδην, οἱ δυσμενεῖς καταβυθίζονται. Καταβασία.

Μυςικὸς εἶ Θεοτόκε παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαςήσασα Χριςὸν, ὑφ᾽ ȣ̃ τὸ τȣ̃ Σταυρȣ̃ ζωηφόρον ἐν γῇ πεφυτȣ́ργηται δένδρον. δι᾽ ȣ̃ νῦν ὑψȣμένȣ, προσκυνȣ̃ντες αὐτὸν σὲ μεγαλύνομεν.

Ὁ διὰ βρώσεως τȣ̃ ξύλȣ, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυρȣ̃ κατήργηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἡ παγγενὴς, κατάρα διαλέλυται, τῷ βλαςῷ τῆς Ἁγνῆς

γνῆς θεομήτορος· ἣν πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

ΑΙ'γίνης τὸν ὑπέρτατον, ποιμένα καὶ διδάσκαλον, καὶ τῆς Μονῆς τῶν Στροφάδων, προπύργιον καὶ κανόνα. Ζακύνθου τὸν ὑπέρτιμον γόνον φρουρὸν καὶ πρύτανιν, τὸν θεῖον Διονύσιον, ἀνευφημήσωμεν ὕμνοις, τῶν φιλεόρτων χορεῖαι.

Ε'τερον. Α'πόστολοι ἐκ περάτων.

ΑΙ' τάξεις τῶν Ἱερέων, καὶ ἀσκουμένων τὰ στίφη, καὶ χριστωνύμων χορεῖαι, προσέλθετε τῷ ποιμένι, Διονυσίου καὶ πίστει, ἀσπάσασθε θεῖον σκῆνος. Θεοτοκίον.

ΟʽΓλυκασμὸς τῶν Α'γγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ χαρά· Χριστιανῶν ἡ προστάτις Παρθένε Μήτηρ Κυρίου· ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια, Ἦχος, α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

ΑΙ'γινητῶν αἱ χορεῖαι, καὶ Ζακυνθίων πληθὺς, ἅμα Πατέρων στίφη τοῦ σεμνείου Στροφάδων, συμφώνως ἀθροισθέντες ᾠδαῖς Ἱεραῖς, τὴν μετάθεσιν μέλψωμεν, σοῦ πανιέρου λειψάνου ἀρτιφανὲς ἀστὴρ θεῖε Διονύσιε.

ΧΑῖρε καὶ σκίρτα αἰσίως, Πατρίς μοι Ζάκυνθος, χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ, καὶ γὰρ ἤρθης εἰς ὕψος, οὐράνιον πλουτοῦσα σοῦ γόνου λαμπροῦ, θαυματόβρυτον λείψανον, Διονυσίου τοῦ θείου δι' οὗ τῶν δεινῶν, καθ' ἑκάστην ἐκλυτρούμεθα.

Ω῾Σ τῇ οὐσίᾳ ὑπάρχων διπλοῦς τῷ Πνεύματι, τὸν οὐρανὸν εὐφραίνεις, τὴν δὲ γῆν ἁγιάζεις, τῷ Θείῳ σου λειψάνῳ, ὃ εὐλαβῶς οἱ πιστοὶ ἀσπαζόμενοι, ῥῶσιν κατ' ἄμφω λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὦ ἱεράρχα Διονύσιε.

ΑΒρυνομένη ἐκφράζει Κερκύρᾳ Ζάκυνθος, καὶ τῇ Κεφαληνίᾳ ταῖς λαχούσαις λειψάνων, τῇ μὲν τοῦ Γερασίμου ἀρτιφανοῦς, τῇ δὲ Θείου Σπυρίδωνος. ἐμὸν ἐστὶ τὸ κλέος γόνος μου γὰρ, ἣν ὁ μύστης Διονύσιος.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

ΣΑλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ᾀσμάτων κροτήσωμεν ἑόρ-

τια ϗ σκιρτήσωμεν εὐφραινόμενοι τῇ τοῦ λειψάνου μεταθέσει τοῦ Μυςιπόλου Πατρός· Ἱερεῖς ϗ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, ϗ τὸ πανσέβαςον σκῆνος ἀράμενοι, τὴν πόλιν περιέλθωμεν, ϗ δέει πολλῷ κατασπαζόμενοι ἐν εὐσήμῳ γλώττῃ, Πνευματικῶς ἀνευφημήσωμεν· ποιμένες ϗ διδάσκαλοι, τὸν τοῦ ἀρχιποίμενος σεμνότατον ποιμένα, ὁμοφρόνως ἀνυμνήσωμεν. οἱ νοσοῦντες τὸν ἰατρὸν, οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν παραμυθίαν, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προςάτην, οἱ ἐνδεεῖς τὸν πορισμὸν, οἱ Ἱερεῖς τὸν ποιμένα, οἱ μονότροποι τὴν βακτηρίαν, οἱ πλέοντες τὸν κυβερνήτην οἱ πάντες τὸν πάντα τοῖς πᾶσι γινόμενον πάνσεπτον Ἱεράρχην ἐγκωμιάζοντες πιςῶς εἴπωμεν· Πανάγιε Διονύσιε πάρεσο μέσῳ ἡμῶν τῶν σὲ ἐπικαλουμένων, ϗ φρούρει τὴν Ζάκυνθον ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ᾀσμάτων· προκύψασα γὰρ ἄνωθεν ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταςέφει τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν. Ἱερεῖς ϗ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, ϗ τὴν βασιλίδα κρατουμένους πρὶν, ἀπολῦσαι φιλανθρώπως εὐδοκήσαντα· ποιμένες ϗ διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ ποιμένος ὑπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ· τὴν φωτοφόρον νεφέλην· τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν· τὴν ἔμψυχόν τε κιβωτόν· τὸν πυρίμορφον τοῦ Δεσπότου θρόνον· τὴν μανναδόχον χρυσέαν ςάμνον· τὴν κεκλεισμένην τοῦ λόγου πύλην· τὴν πάντων Χριςιανῶν τὸ καταφύγιον, ᾄσμασι θεηγόροις ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν· παλάτιον τοῦ λόγου, ἀξίωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς τῆς οὐρανῶν βασιλείας· οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δοξολογία μεγάλη, ϗ Ἀπόλυσις.

Εἰς

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Ὠιδὴ, γ'. καὶ ς'. Ὁ Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου.

Μεγαλυνάριον.

ΧΑίροις σελασφόρε Θεῖε φωστὴρ, ὁ φωτί σου στίλβων τὸν ὁρίζοντα εὐσεβῶν· χαίροις ὁ σοῦ σκήνους θαύμασι καταρδεύων, τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν ὦ Διονύσιε.

Εἰδὲ βούλει, ψάλλε καὶ τὶ ἐκ τῶν ἑπομένων, χάριν εὐλαβείας προστεθέντων.

ΑΝακομισθέντος σκήνους τοῦ σοῦ, εἰς Ζάκυνθον Πάτερ, θιασῶται ἄγαν λαμπρῶς, ὕμνησαν καὶ πόθῳ ἀσπαθέντες ἐβόων, ἐλθὼν ἡμᾶς σωτήρει ὦ Διονύσιε.

Ἱερέων σύλλογος Ἱερὸς, καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος Ζακυνθίων περιδεῶς, τὸ πάνσεπτον σκῆνος ἀσπασώμεθα. ὅπως, ταῖς τούτου ἱκεσίαις, ῥυσθῶμεν θλίψεων.

ΛΟιμοῦ καὶ λιμοῦ καὶ ἐπιδρομῆς, τῶν Βαρβάρων μάχης ἐμφυλίου καὶ τῆς σεισμοῦ, ἀπειλῆς στὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐλυτρώσω, ὅθεν σὲ εὐφημοῦμεν ὦ Διονύσιε.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τέλος, καὶ τῷ Θεῷ Δόξα.

ἘΓΚΩΜΙΑ.

Εἰς τὸν ἅγιον καὶ θαυματουργὸν Διονύσιον.

Ψαλλόμενα, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ἀγρυπνίας τῆς ἁγίας Μνήμης αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς λιταῖς τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου.

Μ Ακαρίζομέν σε ἐκ βαθέων ψυχῆς, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου Ταφήν.

Μ Ακαρίζομέν σε καθορῶντες τρανῶς, σκῆνος σου τὸ Θεῖον ἀλώβητον, ἐξ οὗ χέονται, ἰάσεων πηγαί.

Ἡ Ἀκροστιχὶς κατ' Ἀλφάβητον.

Α Ναβὰς εἰς πόλον, μετὰ πότμον σοφὲ, Πνεύματι σκιρτᾷς σὺν τοῖς Πνεύμασι, σῷ λειψάνῳ δὲ ῥωννύεις τοῖς ἐν γῇ.

Β Έλη τοῦ Βελίαρ ἀπαμβλύνας στεῤῥῶς, παννυχίοις προσευχαῖς Διονύσιε, ἔστησας τὸ τρόπαιον κατ' αὐτοῦ.

Γ Η͂ς τὴν δόξαν ἀφεὶς, ὡς ψευδῆ οὐσυνεχῶς, εὔκλειαν οὐράνιον ἔλαβες, Διονύσιε χειρὶ τῇ ζωαρχικῇ.

Δ Εσμευθὲν τὸ δέμας, ταλαιπώρου ἀνδρὸς, τῷ δεσμῷ ἀφορισμοῦ τοῦτο ἔλυσας, ὢ τοῦ θαύματος εὐχῇ σου τῇ δραστικῇ.

Ε Ἐκπλαγεὶς ἑώρα ἐν ἀβρόχοις ποσὶ, διαβάντα σε ποτάμια ῥεύματα, Διονύσιε διάκονος Δανιήλ.

Ζ Ακυνθίων πληθὺς, σῷ τεμένει πιστῶς, ἀθροισθέντες Διονύσιε ὕμνους σοι, χαριστηρίους προσφέρομεν καὶ ᾠδάς.

Η Ῥθης εἰς τὸ ὕψος, ἀπαθείας Σοφὲ, ἐπὶ γῆς βεβιωκὼς οἷα ἄϋλος, διὰ τοῦτο ἐξήνθησας ψαλμικῶς.

Θ Υτῇ παγκρατίῳ, φανεροῖς τὸ κρυπτὸν ὑπὸ λήθης παρ' αὐτοῦ ἀγνοούμενον, ὅνπερ ἐνουθέτησας πατρικῶς.

Ι Ἑράρχην θεῖον, καὶ ποιμένα καλὸν, ἐγνωκυῖα Ἐκκλησία Αἰγίνης σε, Διονύσιε γεραίρει ᾀσματικῶς.

Κ Ασιγνήτου μύσαν, τὸν φονέα λαβὼν, ἐν μυχοῖς ὢ τῆς ἀγάπης κατέκρυψας, πέμψας ἐφοδίοις εἰς ἀλλοδαπήν.

Λαίλαπος ἐῤῥύσω, καὶ θαλάσσης βυθοῦ, Διονύσιε πλωτῆρας καλούμενος, φθάνεις γὰρ ὀξύτατα πανταχοῦ.

Μόνῃ σῇ κελεύσει ἑπομένη πληθὺς, τῶν ἰχθύων ἰχθυβόλων εἰς πίςωσιν, ἐζωγρήθη ὡς Χριςῷ ἐν Γεννησαρέτ.

Νέμεις τοῖς αἰτοῦσι, δαψιλῶς νάματα Θεῖα, ἅτινα ἐκ σκήνους σου Ἅγιε, βλύζεις ὡς ἐκ κρήνης ζωοποιοῦ.

Ξενωθεὶς πατρίδος, καὶ σεμνείοις διδοὺς, σεαυτὸν τὴν γῆν πραέων κεκλήρωσαι, σὺν Ἀγγέλοις τὸν Τρισάγιον μελῳδῶν.

Ὄμβρους τῇ ςροφάδων, σεβασμίῳ μονῇ, ἐπιῤῥαίνεις ἐν αὐχμοῦ τὸ σὸν λείψανον, λιτανεύοντες οἱ ἀσκούμενοι εὐλαβῶς.

Παραδόξως Πάτερ, ἐπὶ σοὶ ἐνεργῶν, ὁ Δεσπότης σου γυναίου διέλυσας οἰκτρὸν δέμας, τοῦ δεινοῦ ἀφορισμοῦ.

Ῥαίνεις Ἱεράρχα, ἀενάως πιςοῖς, ἐκ τοῦ ὕψους πάντα τὰ καταθύμια, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν εὐλαβῶς.

Σκῆνος Ἱεράρχου, Ζακυνθίων χοροὶ, ἔχοντες πορεῖαν εἰς τὴν οὐράνιον, ὁδηγούμεθα ἀπταίςως δι' αὐτοῦ.

Τύμβου σου τῇ κόνει, εὐλαβῶς οἱ πιςοὶ, χρώμενοι λυτροῦνται παντοδαπῶν, νοσημάτων Διονύσιε Σοφέ.

Ὕδρας ἀθεΐας, ἔκκοψον διαμπὰξ, Κεφαλὰς τὰς ἰοβόλους τοῦ Πνεύματος, τῇ ῥομφαίᾳ τῇ τοῦ Πνεύματος αὐτῷ.

Φρυκτωρεῖς τὸν Κόσμον, περασίοις φρικτοῖς, ὦ ἀςὴρ νεοφανὲς Διονύσιε, τὴν δὲ Ζάκυνθον φυλάττεις ἀσινῆ.

Χαῖρε νῦν ἀσμένως, σὴ Πατρὶς καὶ τερπνῶς, ἄγει ἑορτὴν πανυπέρλαμπρον, μεταθέσει σκήνους σου τοῦ σεπτοῦ.

Ψάλλε μοι ψαλμικῶς, Πατρὶς τὶς ἐκεῖνος, δίκαιος ὃς φοίνιξ ἐξήνθησε; Διονύσιος τυγχάνει ὁ ἐμός.

Ὤφθης ἐν πατράσι, καλλονὴ καὶ σεπτῆς Ἐκκλησίας Ἱεράρχα κειμήλιον, Διονύσιε καὶ κλέος τῶν εὐσεβῶν.

Δό-

Δόξα.

Προσκυνῶ Πατέρα, ἀνυμνῶ τὸν υἱὸν, σέβω καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐν οὐσίᾳ καὶ Θεότητι μιᾷ. Καὶ νῦν.

Ἡ Βεβαία ἐλπὶς, εὐσεβῶν καὶ χαρὰ, σὺ ὑπάρχεις Παναγία θεόνυμφε, ὡς τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα τῶν γηγενῶν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε, ἐκ βαθέων ψυχῆς, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου Ταφήν.

ΣΤΑΣΙΣ, β'. Πρὸς τὸ ἄξιόν ἐστιν.

Ἄξιον ἐστὶ, μακαρίζειν σε τὸν Ἱεράρχην τῆς Αἰγίνης μὲν ποιμένα πανάριστον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνον τε καὶ φρουρόν.

Ἄξιον ἐστὶ, Διονύσιον ὑμνολογῆσαι, τὸν ἐν γῇ ἀΰλως βιώσαντα, καὶ σὺν τοῖς ἀΰλοις σκιρτῶντα νυνί.

Ἅπασα πληθὺς, αὐτοχθόνων σου ὦ Ἱεράρχα, λάρνακα κυκλοῦντες δέει πολλῷ, ἀσπαζόμεθα σὸν σκῆνος τὸ Ἱερόν.

Βλέμματι ναοῦ, βλοσυρῷ θύτην δῆτε καθ' ὕπαρ, ἔξω τὸν Μεθόδιον ἔπεμψας, ῥαστώνην τε διορθούμενος τὴν αὐτοῦ.

Γέρας ἐκ Θεοῦ, εἴληφως τῶν σῶν καμάτων Πάτερ, βρύεις ἐκ σοῦ σκήνους Θεῖα ἰάματα, Διονύσιε ἰώμενος τοὺς πιστούς.

Δῶρον ὁ Θεὸς, τιμαλφέστατον δέδωκε Ζακύνθῳ, λείψανόν σου Θεῖον Πανάγιε, δι' οὗ ἐκλυτροῦνται παντὸς θλιβεροῦ.

Ἔλυσας σαφῶς, σοῦ δακτύλου Πάτερ ἐπιθέσει, ἀφωνίαν Ἀγγέλου σοι συγγενοῦς, καὶ ἀποπληξίαν ὢ θαῦμα φρικτόν.

Ζῶσιν ἐν Χριστῷ, εἰς αἰῶνα τῶν Ἁγίων τάξεις, ὅθεν Διονύσιε Θεῖε ταῖς εὐχαῖς, σύναψον αὐταῖς δυσωπῶ ἡμᾶς.

Ἧκεν ἐκ μονῆς, τῶν Στροφάδων γόνος σου Θεῖος Ζάκυνθε λαμπρῶς εὐφραίνου τῷ πνεύματι, καὶ γὰρ ἀνεδείχθης περιφανής.

Θάλασσα Σοφὲ, δεδίττεταί σε καὶ στοιχεῖα, οἶδε γὰρ καὶ ἄψυχα ἄκρως πείθεσθαι, Διονύσιε κελεύσματι τῷ σῷ.

Ἴθυ-

Ἰθύνας καλῶς, εἰς οὐράνιον τρίβον σὺν ποίμνην, ὅθεν μακαρίας φωνῆς ἀκήκοας, δεῦρο εἰς δόξαν μου δοῦλε πιστέ.

Κλίνην σου Σοφὲ, πορφυρόστρωτον ἔξωθεν εἶχες, ἔνδοθεν δὲ λίθους περιτραχεῖς, ἐφ' οἷς ἐκαθεύδου Πάτερ ἀσκητικῶς.

Μέγα ἀληθῶς, Διονύσιε πέλει σὸν κλέος, τέκνον τοιγαροῦν δέδωκας χάριεν, αἰτησάσῃ γυναικὶ πανευλαβεῖ.

Νέμεις τοῖς πιστῶς, προσαιτοῦσι τὰς ἐντεύξεις μάκαρ, κάτοπτρον ἀγάπης γὰρ ὤφθης σαφῶς, Διονύσιε καὶ τύπος τῶν ἀρετῶν.

Ξένος γεγονὼς, ἀγχιστῶν Πάτερ καὶ τῆς Πατρίδος, οὐρανοπολίτης νῦν ὤφθης συνῶν, Διονύσιε Θεῷ τῷ τερατουργῷ.

Ὄρους τῆς ζωῆς, ἐν μονῇ τῆς Ἀναφωνητρίας, ἐκτελέσας ἀπέπτης τῷ Πνεύματι, εἰς παστάδα πρωτοτόκων χαρμονικῶς.

Πάσης προσβολῆς, ἐναντίας πονηρῶν Πνευμάτων, ῥῦσαι τὴν ἐνεγκοῦσάν σου Διονύσιε, ἥτις σὲ δοξάζει ᾀσματικῶς.

Ῥύστης μοι γενοῦ, Διονύσιε σαῖς ἱκεσίαις, ἵνα ἀποῤῥίψας αἶσχος τὸ δύσμορφον, περιβάλλωμαι χιτῶνα τὸν φωτεινόν.

Σῶζε πειρασμῶν, ἀνενόχλητον μονὴν στροφάδων, πάντας ἐν αὐτῇ ἀσκουμένους δὲ, διατήρησον ἐν ὁμονίᾳ Πνευματικῇ.

Τεῖχος ἀῤῥαγὲς, νῆσος σὲ χοῦσα τῶν Ζακυνθίων οὐ πτοεῖται δυσμενῶν ἐπήρειαν, τῶν Διονύσιε ἀλλ' ἄγει πάνυ ἀσφαλῶς.

Ὕδωρ ζωηρὸν, νηπιόθεν ἐκροφήσας Πάτερ, ἄνθρακας παθῶν ἄρδην κατέσβεσας, καὶ κρουνοὺς ζωοποιούς.

Φῶς νῦν θεωρῶν, τὸ ἀκάματον. τριττῆς μονάδος, τὴν ἀχλὺν ψυχῆς μου πρεσβείαις σου, καταλάμπρυνον σελασφόροις σου βολαῖς.

Χαῖρέ μοι λαμπρὲ, Διονύσιε Πατέρων κλέος, χαῖρε Ζακυνθίων τὸ καύχημα, εὐσεβῶν ὁ φύλαξ, καὶ χαρὰ ἡ ἐμή.

Ψάλλων ἄπαυστι, σὺν Ἀγγέλοις τῷ ἀστέκτῳ θρόνῳ, ὕμνον τὸν τρισάγιον ἐν χαρᾷ Διονύσιε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὤκησας σκηναῖς, Διονύσιε ταῖς τῶν μακάρων, ἐν αἷς ἐνοικί-

σαι δὴ πάντας ἡμᾶς, ἱκεσίαις σου αἰτοῦμεν ταῖς δραστικαῖς.

Δόξα.

ΑΚτιστε Τριάς, ἑνιαία μοι Κυριαρχία, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου Θείαις δεήσεσι, τῆς γεέννης ῥῦσαι πάντας ἡμᾶς. Καὶ νῦν.

ΚΛίμαξ Ἰακὼβ, χαῖρε Δέσποινα δι᾽ ἧς εἰς ὕψος, γένος τῶν βροτῶν ἀνυψώθημεν, διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν σε εὐσεβῶς. Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Ἄξιον ἐστὶ μακαρίζειν σε τὸν Ἱεράρχην, τῆς Αἰγίνης μὲν ποιμένα πανάριστον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνον τε καὶ φρουρόν.

ΣΤΑΣΙΣ, γ΄. Πρός· Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

ΑἹ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν ἀρχιθύτην.

ΑἹ γενεαί, μακαρίζομέν σε, Ζακύνθου τὸν προστάτην.

Ἡ ἀκροστιχὶς κατ᾽ Ἀλφάβητον.

Ἄνω πρωτοτόκων, ὑμνεῖ σε Ἐκκλησία, κάτω δὲ Ζακυνθίων.

Βήματι γηΐνῳ, ἁγνῶς ἔθυες κτίσῃ, νῦν δὲ ἐπουρανίῳ.

Γῆ μέν σου κατέχει, τὸ σκῆνος οὐρανὸς δὲ, σὸν Πνεῦμα Ἱεράρχα.

Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων, ἤγαγόν σε μύστα, εἰς θρόνον τὸν τῆς δόξης.

Ἔδειξας τῷ θύτῃ, Δανιὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὴν πρὸς Χριστοῦ δοθεῖσαν.

Ζηλώσας τοὺς Ἀγγέλους, ἐπάτησας τὴν πτέρναν, Σατᾶν ἐν τῷ σεμνείῳ.

Ἡ λαίλαψ τῆς θαλάσσης, σὸν νεῦμα αἰσθομένη, ἐτράπη εἰς γαλήνην.

Θῆρας αἱμοβόρους, ποιμαντικῇ σου ῥάβδῳ, δίωξον τῆς σῆς μάνδρας.

Ἵλεωσον τὸν κτίστην, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς ἔχων παῤῥησίαν.

Κῦμα ἐμφυλίου, πολέμου ἐνεγκούσης, στόρεσον Ἱεράρχα.

Λύει ἀνομβρίαν, τὸ λείψανόν σου μάκαρ, παρὸν τοῖς εὐσεβέσι.

Μεϱίδι σῳζομένων, ποίησον γραφθῆναι, κᾀμὲ ἐκδυσωπῶσε.
Νέφος ἁμαρτίας, δίωξον ψυχῆς μȣ, κάλλος ἰδεῖν τὸ Θεῖον.
Ξενώς ὡς βιώσας, ξενοπρεπῶς ὁ κτίςης, ἀφθάρτισε σὸν σκῆνος.
Ὄμβρȣς ȣ̓ρανίȣς, ῥάνον εἰς ἀκάρπȣς, καρδίας ἡμετέρας.
Πῶς σὲ ἀνυμνήσω, ὃν ἀῤῥήτῳ δόξῃ, ἔςεψεν ὁ παντάναξ;
Ῥήματι καρδίαν, σῶμα δὲ τῷ ἄρτῳ, ἔτρεφες σȣ̃ ποιμνίȣ.
Σῶμά σȣ τὸ Θεῖον, πλȣτȣ̃σα Ἐκκλησία, γάννυται Ζακυνθίων.
Τυφλȣ̀ς σὺ δαιμονῶντας, χωλȣ̀ς ϗ νόσον πᾶσαν, ἴασαι ὁσημέραι.
Ὑπὸ πολλȣ̃ τȣ̃ πόθȣ, τολμήσας ἐπαινέτης, γενέσθαι σύγγνωθί μοι.
Φαιδρὸς, ὢν τὸ Πνεῦμα, ϱείζοντα δὴ ςίλψον τȣ̃ Χριςωνύμων γενȣ̃ς.
Χαίρωσοι κατ᾽ ἄμφω, ὁμολογȣ̃ντες μύςα, ὑμνȣ̃μεν εὐχαρίςως.
Ψάλλομεν συμφώνως, ᾠδάς σοι Ἱεράρχα, τὰς εὐχαριςηρίȣς.
Ὤφθης ἐκμαγεῖον, κανὼν γνώμων ϗ τύπος, Πάτερ ἁγιωσύνης. Δόξα.
Τρισάγιε Θεέ μȣ, σωτήρησον τὸν Κόσμον, πρεσβείαις Ἱεράρχȣ. Καὶ νῦν.
Χαρμονὴ τῶν νόων, ϗ βροτῶν Παρθένε, δός μοι πταισμάτων λύσιν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

ΑἹ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν ἀρχιθύτην.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ. Ἦχος, πλ. α.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με Διονύσιον μέλψαι.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ϗ μερόπων χορεῖαι, ἐκπλαγεῖσαι βοῶσι, τȣ̃ θανάτȣ τὴν φθορὰν Διονύσιος ἔλε· ϗ γ͂ ἀληθῶς ὡς φοῖνιξ ἐξήνθησε, ϗ σὺν τοῖς Ἁγίοις Θεῷ νῦν παρίςαται.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε.

ΤΙ δακρύεις, εὐσεβῶν συςήματα, τελευτῆς σοῦ Ἱεράρχου; οὐρανόθεν τῶν Ἀγγέλων τάγματα, προσεφθέγγετο τοῖς Ζακυνθίοις, ἴδετε ὑμεῖς αὐτόν τε καὶ ἤθητε· οἷα ζῶν νῦν γὰρ ὁρᾶται τῇ λάρνακι.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε.

ΛΙαν πιςῶς, ἐπὶ ὤμων ἔλαβε Διονύσιος Σταυρὸν Κυρίου, καὶ παλαίςραν Μοναςῶν κατέλαβε, καὶ ἦρε κατὰ τῶν παθῶν, τρόπαιον τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἁγίου τῇ πανοπλίᾳ ῥωννύμενος.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε.

ΜΥροθήκη, σοῦ σκήνους, ὑπὲρ νάρδον καὶ μῦρον Διονύσιε καπνωδιάζει· Ἄγγελοι γὰρ πρὸς αὐτὸ λειτουργοῦσι· τί οὖν ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; οὐ νέκυς δή, ἀλλὰ ζῶν ἡμῖν δείκνυται.

Δόξα.

ΠΡοσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν σύνθρονον λόγον τοῦ ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, προελθὸν ἐκ τοῦ φύντος, καὶ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις κράζωμεν, τὸ Ἅγιος, Ἅγιος Ἅγιος εἶ Τρίφωτε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

ΖΩοδότην Γαςέρι σοῦ, παναγία Παρθένε, τὸν υἱὸν καὶ Θεόν σου, συλλαβοῦσα ἀῤῥήτως, καὶ τεκοῦσα ἀφράςως, ῥεύσαντας ἡμᾶς, ἴθυνον πρὸς εὔκλειαν· ἔχεις γὰρ τότε θέλειν καὶ τὸ δύνασθαι.

Τῷ συντελεςῇ τῶν καλῶν Θεῷ χάρις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ